

Giới thiệu Ông Xã, Lần Đây Là Thật!

Có biết bao đôi vợ chồng không có cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, ngoài kia đầy những hôn nhân vì lợi ích, những hôn nhân không tình cảm...

Hai người cưới nhau vì thuận theo ý của cha mẹ chứ không phải tự nguyện hay nảy sinh tình cảm. Chồng thì đối xử lạnh nhạt, mẹ chồng ép cô có con, nhưng vì tình cảm không hoà thuận nên đời thụ tinh nhân tạo....

Cuộc sống của cô ở nhà chồng thật sự rất khó chịu, đau khổ. Đến mức cô nhịn không nổi nữa. Cô muốn ly hôn!

Nhưng khi ly hôn thì...

Mời các bạn đón đọc để theo dõi diễn tiến câu chuyện

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Thụ tinh trong ống nghiệm

"Chị Nguyễn, chúng ta bắt đầu ngay nhé."

Phòng bệnh lạnh lẽo, người bác sĩ cũng nói bằng giọng rất lạnh nhạt. Nguyễn Băng gật đầu, sau đó cô cảm nhận được đôi tay lạnh giá đang chạm vào mình. Váy cô bị cởi ra, hai chân được mở vơi một góc độ hết sức xấu hổ, thân thể cô không tự chủ được mà phát run.

"Xin cô hãy thả lỏng, tôi sẽ lấy trứng của cô ra, như vậy mới có thể thụ tinh cho trứng, nhưng chồng cô lúc nào mới đến vậy, cũng đã mấy lần rồi, anh ta đều không đến để cung cấp t*ng trùng, cứ như vậy thì chúng tôi có là thần y cũng không có cách nào làm được." Lời này là của một cô y tá tương đối lớn tuổi, cô ấy nói rất nhiều nhưng Nguyễn Băng chỉ cười gượng, sau đó là một trận đau nhức truyền tới.

Người chưa từng làm thụ tinh ống nghiệm sẽ không thể nào hình dung được loại đau đớn đó, cứ mỗi 3 tháng cô đều phải tới đây một lần để lấy trứng, nhưng Thẩm Mặc lại không tới, cho nên trứng này cứ lần lượt bị vứt bỏ một cách vô ích.

Quả trứng không được thụ tinh, đến cuối cùng cũng chỉ là đồ bỏ đi.

Giống như việc một người chồng không đụng tới vợ mình, cuối cùng chỉ có thể làm chuyện cười cho người ta mà thôi.

Nguyễn Băng mặc quần áo chỉnh tề, vội vàng ra khỏi phòng giải phẫu, bỏ lại sau lưng là câu nói của vị bác sĩ kia hỏi chồng cô bao giờ tới, câu nói này làm cô hận không thể chạy đi nhanh hơn nữa.

Chồng..., ngay cả việc anh ta ở đâu cô cũng không biết.

Cô và Thẩm Mặc kết hôn theo lệnh cha mẹ, ông nội của Nguyễn Băng đã cứu ông nội của Thẩm Mặc khi ở chiến trường, cho nên đã định thân cho con cháu hai nhà.

Trước khi kết hôn, cô chỉ mới gặp mặt Thẩm Mặc một lần. Khi đó, anh ta phong thái văn nhã, khôi ngô tuấn tú hơn người, cô rất thích mẫu đàn ông như vậy.

Nhưng đêm tân hôn sau đó đúng là một cơn ác mộng, anh ta uống say khướt rồi nhào tới, cô cố gắng giãy giụa, nhưng rất nhanh sau đó không còn chút sức lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn quần áo của mình bị xé thành hai mảnh, anh ta đè trên người cô, thô bạo phát tiết cả đêm, làm cho cô thực sự cảm nhận được nỗi đau của đêm tân hôn là như thế nào.

Hôm sau, tỉnh dậy, anh ta giương như biến thành ma quỷ: "Tôi sẽ cùng cô từ từ mà chơi!"

Nói xong anh ta ngênh ngang rồi đi.

Từ đó về sau, cô một mình cô đơn ở trong phòng cưới của hai người, cô chỉ mong muốn có một đứa con, bởi vì cô quá cô đơn.

Đứng ở cửa bệnh viện, cô do dự cầm điện thoại di động lên, điện thoại bên kia có người nhận.

"Lại là cô!" Giọng nói của Thẩm Mặc lạnh nhạt.

"Mẹ bảo anh tháng này --"

"A, như vậy là muốn t*ng trùng của tôi, để cô có thể tiếp tục bảo đảm tốt thân phận Thẩm thiếu phu nhân của mình ư?" Thẩm Mặc cười một cách lạnh lùng, "Cô cứ chờ xem." Trong điện thoại là âm báo máy bận.

Nguyễn Băng sững sốt một chút, cuối cùng cô lại cười, nếu trước đây cô còn có chút hảo cảm với anh ta, thì những tổn thương một năm nay cũng đã làm những hảo cảm đó tan thành mây khói. Cô không muốn máy móc lạnh băng lại một lần nữa tiến vào cơ thể mình, cũng không muốn hiểu rõ thế nào là đau đớn tuyệt vọng nữa, đã quá đủ rồi.

Khi đã tỉnh táo hơn một chút, cô thấy mình đã ngồi ở chỗ đăng ký làm thủ tục ly dị ở tòa án.

"Chào cô, cô... tới làm thủ tục gì?"

Nhân viên văn phòng liếc ánh mắt nghi hoặc về phía vị trí trống không bên cạnh Nguyễn Băng.

"Ly dị." Lúc nói ra hai chữ này, toàn thân cô cảm thấy rất nhẹ nhõm.

"Vậy.... Xin hỏi chồng cô lúc nào sẽ đến?"

Nguyễn Băng thấy chóp mũi cay cay: "Tôi làm thủ tục trước được không? Cần phải điền những giấy tờ gì, tôi sẽ mang về cho anh ta ký tên."

Nhân viên văn phòng khẽ mỉm cười nói: "Xin lỗi, lúc ly hôn, cần phải có mặt của cả hai người trong cuộc, không thể mang về ký được."

Lúc Nguyễn Băng rời đi, nhân viên văn phòng còn tốt bụng nhắc: "Tốt nhất là ngày mai tới, nếu không sau đó là đợt nghỉ dài mười một ngày, nhưng hai người cũng nên suy nghĩ lại một chút rồi hãy quyết định."

Thật ra Nguyễn Băng cũng chưa biết nên nói với Thẩm Mặc về chuyện này như thế nào, cô thậm chí còn có thể tưởng tượng ra anh ta dùng giọng lạnh nhạt nói: "Cô còn học được cách uy hiếp tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cô đúng là kẻ không chừa thủ đoạn nào

Không được, cô muốn trực tiếp gặp Thẩm Mặc một chút. Đầy mắt tràn đầy sự kiên quyết mà từ trước đến giờ chưa từng thấy, Nguyễn Băng rút cuộc cũng quyết định, hôm sau sẽ đến công ty tìm Thẩm Mặc.

Đầu tiên, cô cần chuẩn bị một chút. Quan trọng nhất là, chuẩn bị quần áo tử tế cho mình. Nhìn xuống chiếc áo khoác to tướng khoác hờ trên người, bên dưới là cái quần rộng chỉ mấy chục tệ, Nguyễn Băng chuyển hướng bước vào một trung tâm thương mại lớn, đây cũng là trực thuộc Thẩm thị, trung tâm thương mại này là nơi được giới trẻ ưa chuộng, cô mới có hai mươi lăm tuổi, cũng được xem như trẻ tuổi nhĩ.

Mặc dù đã gần hết tháng 10, nhưng thành phố A vẫn có chút nóng, trung tâm thương mại này có điều hòa nên nhiệt độ khá thấp. Nguyễn Băng đi vào được một lúc thì cảm thấy bụng đau. Cô nhìn đau, đi dạo qua mấy cửa hàng cao cấp, nhưng bỗng nhiên cảm thấy một dòng ấm ấm tràn ra giữa hai chân. Hồng rồi, bác sĩ hình như có nói, sau khi lấy trứng ra, có thể sẽ hơi đau, còn có khả năng bị chảy máu.

Hay là đi về trước đã.

Vừa quay người, cô lại thấy hai người thân mật đang đi tới.

Là chồng cô, Thẩm Mặc, ôi, thật đúng dịp, hơn nữa không ngờ anh ta đã đổi bạn gái.

Thẩm Mặc trong bộ âu phục trắng thớm, cáo ráo, gương mặt khôi ngô tuấn tú, đôi mắt lạnh lùng nhưng thâm thúy, lúc nhìn người khác cảm thấy nặng nề, làm người ta thấy như có một áp lực vô hình.

Người phụ nữ bên cạnh anh ta thì duyên dáng, mềm mại kéo cánh tay anh ta, cô ta mặc bộ váy màu đỏ rượu, dáng người yếu điệu, là lướt, mái tóc dài lượn sóng, mặt mũi vừa có ý vị của người phương Đông, lại vừa có cá tính của người phương Tây, thực sự rất hấp dẫn.

Ánh mắt mờ mịt của Nguyễn Băng lập tức lạnh xuống.

Thẩm Mặc cũng hơi kinh ngạc một chút, anh ta không nghĩ sẽ bị người phụ nữ này “bắt gặp” ở tình huống như vậy, đúng là đã tổn không ít tâm tư nhĩ?

Thẩm Mặc lướt ánh mắt qua khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của Nguyễn Băng, nhớ lại trước đó cô đã gọi điện nói đến chuyện thụ tinh trong ống nghiệm, giọng châm chọc nói: "Vi địa vị Nguyễn tiểu thư, cô đúng là biết cách."

Rõ ràng anh ta rất lịch sự như một quý ông với bạn gái, vậy mà với cô lại lạnh lùng chê trách.

Ánh mắt Nguyễn Băng càng trở nên lạnh lùng, đôi bàn tay buông bên người từ từ nắm chặt lại: "Chồng, em có lời muốn nói."

Những lời cô vừa nói như thể ném xuống một quả lựu đạn vậy, lập tức tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về chúng tôi.

Những người vây xem nhìn về phía cô gái bên người Thẩm Mặc với ánh mắt đầy thâm ý.

Cô gái kia lúng túng ho hắng một tiếng nói: "Nguyễn tiểu thư, có chuyện gì thì cứ nói đi."

"Không, tôi không nói chuyện với cô, tôi tìm chồng tôi." Nguyễn băng vẫn lớn tiếng nói.

Chết tiệt, cô ta đúng là to gan!

Ánh mắt Thẩm Mặc lạnh băng càng thêm thâm trầm, rồi thấp giọng nói: "Được, vậy nói đi."

Mặt người phụ nữ bên cạnh Thẩm Mặc có chút giọng gao, sau đó lại dịu dàng nói: "Thẩm tổng, sau đây anh đưa em đi xem dây chuyền kim cương được không? Em thích nó lâu rồi."

"Cô chờ một chút." Thẩm Mặc hướng về phía Nguyễn Băng nói.

Người phụ nữ kia nở nụ cười phách lối nói: "Sắc mặt chị thật không tốt, chị có muốn đến bên kia ngồi một lúc không?"

Chân mày Nguyễn Băng lạnh lùng nhíu chặt, cắn chặt môi, không nói tiếng nào đi theo Thẩm Mặc, hôm nay, bất luận thế nào cũng phải nói rõ ràng! Dù cho cô có phải chờ đợi!

Thẩm Mặc mặt không đổi, theo bên bạn gái chọn đồ trang sức, Nguyễn Băng bước đi lao đảo muốn ngã nhưng anh ta vẫn rất thờ ơ. Cho dù với người xa lạ cũng không lạnh lùng như thế.

Nguyễn Băng đưa mắt nhìn một lượt rồi đưa tay chống vào cây cột bên cạnh, trên người cô, mồ hôi lạnh đã rịn ra, cô thầm nghĩ hồngбет rồi. Không được, cô không muốn bị yếu thế! Nghĩ vậy, cô miễn cưỡng đứng thẳng lên một chút.

Thẩm Mặc thu lại ánh mắt, quả nhiên là già bộ.

"Thảm tử, anh thấy em đeo cái này thế nào?" Người phụ nữ đó cầm lên một cái dây chuyền trị giá cả triệu, úm thử trước ngực, Thảm Mặc chỉ cười lười biếng, muốn bán, chẳng bằng giống như người phụ nữ này, công khai mà niềm yết giá!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mẹ chồng gây khó khăn

Khoảng 15 phút sau, nghe thấy sau lưng có tiếng người ngã xuống đất, lại có người kêu lên: "Ồi, cô gái này ngất xỉu rồi!"

Nguyễn Băng không còn ý thức đang nằm dưới mặt đất lạnh như băng, cả cơ thể tội nghiệp cuộn tròn lại, hơi thở yếu ớt.

Chung quanh đã có một đám người vây xem, chỉ trò về phía cô ấy.

Đôi mắt lạnh lùng của Thảm Mặc thoáng qua một tia bối rối, người phụ nữ này không phải già bộ ư?

Ánh mắt anh ta run lên, tiện tay cời âu phục ra, để lộ ra áo sơ mi trắng, sai bước đi tới tách đám người kia ra, rồi khom người bế Nguyễn Băng lên.

Phía sau là ánh mắt dữ dằn tàn nhẫn pha chút phiền muộn nhìn chằm chằm vào Nguyễn Băng, người phụ nữ này, một chút tự giác của bà thím lớn tuổi cũng không có, làm hư chuyện tốt của cô ta!

"Thảm tử, vậy dây chuyền này?" Người phụ nữ kia không cam lòng đuổi theo nói.

Thảm Mặc quét ánh mắt chằm chọc về phía cô ta nói: "Cút!"

Người phụ nữ tức giận đến mức sắc mặt lạnh run, nhưng nhìn đến ánh mắt u ám của Thảm Mặc, cô ta lại cảm thấy sợ hãi, không tự chủ được mà nhường đường.

Thảm Mặc ôm Nguyễn Băng sai bước ra khỏi trung tâm thương mại, phía sau, cách đó không xa, Phụ tá Lâm chạy tới: "Thảm tử."

"Mở chiếc Land Rover." Thảm Mặc ra lệnh, rồi chiếc Land Rover phóng nhanh đi một cách vững vàng. Hạ thân Nguyễn Băng, máu đã nhuộm đỏ chiếc sơ mi của Thảm Mặc, nhìn chói mắt đến kinh người, ánh mắt của anh ta trước giờ vẫn luôn lãnh đạm cũng không khỏi thoáng qua một tia khiếp sợ.

Đến bệnh viện, cô được mang trực tiếp vào phòng bệnh đặc biệt, Thảm Mặc nói một yêu cầu cho bác sĩ: "Đừng bảo là tôi đưa tới, nói là phụ tá Lâm đưa cô ta tới."

Phụ tá đứng bên cạnh một thân đầy mồ hôi lạnh, như vậy cũng có thể ư.

...

Nguyễn Băng cảm thấy mình liên tục gặp ác mộng, giật mình mở mắt ra, thiếu chút nữa cô cho rằng mình đang rơi vào một cơn ác mộng khác, hết thảy mọi thứ đều thuần một màu trắng, là bệnh viện, đó là cơn ác mộng mỗi ba tháng một lần của cô.

Qua một lúc lâu, cảm giác bụng không đau, hơn nữa trên người cũng khoan khoái không ít, không giống cảm giác nặng nề, toàn thân đổ mồ hôi lạnh trước đó.

Nguyễn Băng từ từ bình tĩnh lại, đây là phòng bệnh đặc biệt, chi phí rất cao.

Tại sao cô lại ở đây? Nguyễn Băng cố gắng nhớ lại, đúng rồi, Thảm Mặc, cô muốn tìm Thảm Mặc để ly dị.

Nhưng Thảm Mặc đâu?

Cảm giác thất vọng đến cùng cực, anh ta lại không có ở đây. Cô mắt nhắm chặt lại, mơ mơ màng màng buồn ngủ. Cho đến khi cửa kết một tiếng, lại mở ra một lần nữa, chẳng lẽ là anh ta? Nguyễn Băng đột nhiên mở hai mắt ra, thấy người phụ nữ trung niên mặc sườn xám đi tới, đây là người mà giờ phút này cô không muốn gặp nhất.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây." Nguyễn Băng miễn cưỡng chống người dậy.

Người đến là Tô Cẩm, mẹ của Thảm Mặc, là một người phụ nữ rất truyền thống đến mức cổ chấp, bà luôn cho rằng, đàn bà không sinh được con trai thì không bằng gà mái.

Mặt Tô Cẩm sầm xuống, chậm chậm ngồi xuống trước giường của Nguyễn Băng: "Khá hơn chút nào không? Phòng bệnh chỗ này rất đắt, sao cô không biết ở phòng rẻ một chút thế? Thật là, không biết mẹ cô nuôi dạy cô thế nào. Không sinh được con trai, đã vậy còn không biết xấu hổ mà ở phòng bệnh đắt như vậy?"

"Mẹ con không dạy con như thế, con ngất xỉu, không biết là ai đã đưa con tới đây. Mẹ, thân thể mẹ không khỏe, mẹ cứ về trước ạ, một lát chút nữa con sẽ xuất viện luôn." Nguyễn Băng có chút buồn phiền, trước khi giải quyết được việc ly hôn, cô không muốn nói chuyện này với bất kì ai.

"Thái độ này của cô là sao? Tôi nói cô như vậy chẳng lẽ có gì sai ư? Thân già này đi từ xa đến thăm cô, tới một ly trà nóng cũng không có, mà cô lại còn cho tôi xem sắc mặt cô nữa hả? Ồi chao, tôi đã tạo nghiệt gì, mà cười vào cửa một cô con dâu như vậy!" Tô Cẩm nghe cô nói thì giận dữ, ánh mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm Nguyễn Băng.

Nguyễn Băng tức giận bốc tới đỉnh đầu, đầu tiên là mắng mẹ cô, sau đó lại muốn một bệnh nhân như cô đi pha trà mời bà ấy, bà ấy vốn không phải đi thăm bệnh, mà là đến để làm khó người khác thì có.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Sao anh ta có thể tốt thế?

Nhưng mẹ chồng Nguyễn Băng là người mà từ trước đến giờ không biết nói chuyện phải trái đúng sai gì, chỉ biết chụp tội không kính trọng mẹ chồng lên đầu cô. Cho nên cô chỉ phiền chán mà nhắm hai mắt lại.

Lại có người gõ cửa, Thẩm Thụ từ bên ngoài đi vào, thấy mẹ mình lại đang chỉ trích chị dâu, gương mặt thanh tú của cậu ấy thoáng qua một chút không kiên nhẫn được nói: "Mẹ, chị dâu cần được nghỉ ngơi, mẹ cứ gây ồn ào thế này không cần thận mà xảy ra chuyện gì thì có thể bị người ta bắt giữ đấy." Thiếu niên mười bốn tuổi, đáng vẻ tức giận nhưng nhìn rất đáng yêu.

Tô Cẩm thấy con trai bảo bối nói vậy nên đã không bày ra bộ mặt mẹ chồng nữa, chỉ lạnh nhạt thốt lên: "Cô tự mà suy nghĩ kỹ đi, lần tới chúng ta lại nói chuyện, hơn nữa phải nhanh chóng đường cho thân thể tốt lên, chưa đến 3 tháng nữa còn phải đi làm thụ tinh ống nghiệm đấy, dù sao cô cũng phải làm đến khi nào thành mới được dừng lại."

"Mẹ, về thôi, ba tìm mẹ khắp nơi đấy." Thẩm Thụ cao giọng nhắc nhở.

"Nguyễn Băng, tôi đang nói chuyện với cô, cô có thái độ gì vậy." Tô Cẩm thấy Nguyễn Băng nghe mình nói chuyện nhưng rất lạnh nhạt không đáp, bà ấy cảm thấy lửa trong lòng lại một lần nữa bùng lên.

"Mẹ, con không muốn làm nữa, con..." Mặc dù rất mệt mỏi, nhưng có một số việc Nguyễn Băng muốn nói cho rõ ràng.

"Cái gì, cô không muốn làm? Vậy tự cô có thể sinh con được ư? Cô đã không sinh được còn không chịu làm thụ tinh ống nghiệm, vậy cô ly dị đi! Mặt dày gả vào gia đình tôi, từ gà rừng biến thành phượng hoàng, cô cho rằng cô thực sự là phượng hoàng ư?" Tô Cẩm lạnh lùng nói.

Nguyễn Băng rất kích động nói: "Được, vậy con..."

Con ly dị được chưa!

Cô muốn nói như vậy, nhưng một giọng nói trầm thấp khác đã chen vào: "Mẹ, đây là chuyện của con, mẹ đừng xen vào."

Thẩm Mặc vừa thay xong áo phục đặt may, từ bên ngoài đi vào.

"Thẩm Mặc, sao mẹ có thể không nói, ôi, lúc đầu con với Tiểu Tiểu, hai đứa đẹp đôi biết bao, chính là tiện nhân này chia rẽ hai đứa. Giờ cô ta đã không sinh được con còn không chịu ly dị, vậy..."

"Mẹ, mời mẹ đi cho! Là con không cho phép cô ấy làm thụ tinh trong ống nghiệm, nếu muốn sinh thì cứ đẻ con." Thẩm Mặc nghe được cái tên đó thì cả người trở nên nóng nảy mà u ám, giống như một quả bom hẹn giờ, chạm một cái là có thể phát nổ, cái tên này là cấm kỵ của cả nhà.

Thẩm Thụ kéo cánh tay áo của Tô Cẩm nói: "Mẹ, đi thôi."

Mặt Tô Cẩm ảo não: "Vậy, vậy mẹ đi đây, Thẩm Mặc, buổi trưa con có về ăn cơm không?"

"Con không về." Thẩm Mặc lạnh nhạt nói.

Đến khi Tô Cẩm ra đến cửa, anh ta lại bổ sung: "Sau này không có sự cho phép của con, ai cũng không được đến tìm cô ấy gây chuyện."

Anh ta nói những lời này là nói với Tô Cẩm, cũng là nói với hai tên vệ sĩ bên ngoài.

Lời này của Thẩm Mặc làm Nguyễn Băng thả lỏng một chút, cô nhìn về phía Thẩm Mặc, có lẽ cô hơi mềm lòng.

Mặc dù anh ta từng làm những chuyện tồi tệ với cô, những hôm nay lại bảo vệ cô làm cô thấy cảm động, ly dị đi, để cho nhau một con đường sống.

Phòng bệnh vừa mới ồn ào bỗng nhiên trở nên vắng lạnh, không khí như ngưng tụ lại.

Nguyễn Băng há miệng nhưng không biết nên nói thế nào.

Cho đến khi Thẩm Mặc kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô: "Ăn táo không?"

Câu đầu tiên anh ta lại hỏi chuyện này, Nguyễn Băng rất ngạc nhiên, khuôn mặt nhỏ nhọt nhọt có sự hoang mang bao trùm nói: "Được."

Ngón tay Thẩm Mặc rất đẹp, kỹ thuật gọt táo cũng rất cao, chỉ gọt một lớp vỏ mỏng, trái táo kia giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy, rất tròn trịa đẹp mắt.

Sau đó anh ta còn rất hiểu ý, cắt thành từng miếng nhỏ, đặt trong khay rồi để tắm xiên hoa quả lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Anh Thẩm, chúng ta ly dị đi

Nguyễn Băng hít vào thật sâu sau đó nói: "Anh Thẩm, chúng ta ly dị đi, tôi không thể chịu đựng thêm được nữa."

Thẩm Mặc sững sốt mấy giây, sau đó đôi mắt dần dần càng trở nên u ám: "Nếu như tôi nói không thì sao?"

"Tại sao?" Nguyễn Băng thắc mắc hỏi ra.

"Bản lĩnh giả ngu của cô cũng không tệ nhỉ, bản lĩnh giả đáng thương cũng rất cao, nhưng cô không lừa được tôi đâu, tại sao ư? Cô nói xem?" Đôi mắt của Thẩm Mặc sắc bén như dao, nhưng Nguyễn Băng rất mơ hồ.

Từ trước tới giờ, Nguyễn Băng đều cảm nhận được rõ ràng định ý của anh ta, anh ta hận cô, bỗng nhiên cái ý nghĩ ấy này ra trong đầu cô.

Nhưng vì sao vậy?

"Sao anh lại kỳ quái như vậy? Được thôi, nếu tôi làm điều gì sai thì anh nói đi, nếu thật sự là tôi sai, tôi có thể đền bù, tôi có thể xin lỗi anh, nhưng anh chẳng nói gì mà đã định tội cho tôi oan uổng như vậy là sao?" Nguyễn Băng kêu lên, cô thật sự không thể chịu nổi nữa.

Mắt Thẩm Mặc lạnh băng, không khí xung quanh giường như đông cứng lại.

Thấy Nguyễn Băng kích động như vậy, Thẩm Mặc trong lòng nghĩ cô còn có mặt mũi mà chất vấn tôi.

"Một buổi chiều của ba năm trước, cô đã làm gì?"

Ba năm trước, lần đầu tiên anh ta nhắc tới nguyên nhân làm Nguyễn Băng ngẩn ra.

"Anh có ý gì? Ba năm trước tôi đã làm gì?"

Nguyễn Băng cảm thấy rất khó chịu, tâm tình kích động, anh ta có phải đã hiểu lầm gì không? Nhưng cô không nhớ nổi buổi chiều của 3 năm trước mình đã làm gì?

Thẩm Mặc nặng nề nhìn cô: "Cô nói xem?"

Mặc dù không đối mặt với Thẩm Mặc nhiều, nhưng cô đã từng trải nghiệm sâu sắc, anh ta đã nhận định chuyện gì thì rất khó bị người khác lay động.

Anh ta đã nhận định cô phạm lỗi gì đó, thì cô chỉ có thể chuộc lỗi.

Không nhìn Thẩm Mặc nữa, Nguyễn Băng nhắm mắt lại, ngực phập phồng dữ dội, tay lạnh như băng nhưng lòng bàn tay lại rịn một lớp mồ hôi lạnh, rõ ràng cô chẳng làm gì cả, vì sao anh ta lại đổ oan cho cô!

Nghĩ vậy, Nguyễn Băng quyết tra rõ xem rốt cuộc Thẩm Mặc hiểu lầm điều gì.

"Bây giờ tôi có nói anh cũng không tin, tôi sẽ cho anh một câu trả lời, nhưng trước hết lý do đã!" Nguyễn Băng lạnh lùng mở mắt nhìn người đàn ông lạnh nhạt này.

Khóe miệng Thẩm Mặc hơi nhếch lên: "Không!"

Nguyễn Băng cảm thấy đối mặt với mình là một kẻ bị thần kinh! Trước kia cô không hiểu vì sao Thẩm Mặc lại đối xử tệ bạc như vậy với cô, nhưng bây giờ giống như đã vén lên lớp mây mù, thấy được một góc núi băng.

Thẩm Mặc hận cô, những chuyện có thể làm cô khó chịu thì anh ta sẽ làm.

Cho nên cô muốn ly dị, anh ta vĩnh viễn sẽ nói không!

Phải tìm ra vấn đề mấu chốt, buổi chiều 3 năm trước đó, đáng chết, thực sự không biết nên bắt đầu điều tra thế nào.

Đúng rồi, không biết có phải vì cái người tên Tiểu Tiểu mà mọi người trong nhà luôn nhắc đến đó không.

Giống như mẹ chồng Tô Cẩm, bà luôn so sánh cô với Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đã đi Mỹ kia luôn ngoan tốt vạn tốt, còn cô chính là kẻ lười biếng, làm chuyện gì cũng sai.

Thẩm Mặc thì xem cái tên Tiểu Tiểu như cấm kỵ...

Nguyễn Băng do dự không biết có nên hỏi chuyện về Tiểu Tiểu, cô chưa từng gặp Tiểu Tiểu, thì sao có thể làm chuyện gì đó với cô ấy từ ba năm trước được?

Cô mở miệng nhưng chưa kịp hỏi thì bảo vệ đã đi vào, ghé bên tai Thẩm Mặc nói gì đó, Thẩm Mặc chỉnh đốn lại trang phục một chút, trợn mắt nhìn Nguyễn Băng đầy cảnh cáo, sau đó mới nói: "Đề nhà báo vào đi."

Chỉ trong chớp lát, một cô gái tóc ngắn, mặt mày thanh tú, cười tươi đi vào, người này tên là Âu Dương Tú, là nhà báo của nhật báo Hương Giang - Phụ trách phòng vấn Thẩm Mặc, bình thường Thẩm Mặc không thích nhận phỏng vấn, nhưng gần đây có một đơn đặt hàng quan trọng, anh ta cần phải tạo ra hình tượng một người âm ỉ, ôn hòa, cho nên mới cho nhật báo này đến phỏng vấn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Muốn quyền rũ tôi?

Đây là chuyện Nguyễn Băng nghe được từ mẹ chồng Tô Cẩm, bà nói những chuyện này chính là muốn cảnh cáo cô, gặp chuyện gì cũng không được nói bậy bạ, nhất là chuyện tình nhân nhỏ bé Thủy Nhi của anh ta.

Ôi, chẳng trách hôm nay anh ta lại đối xử tốt với cô như vậy.

Suy nghĩ một chút, cô nảy ra một ý.

"Chồng, em muốn nói chuyện với anh." Nguyễn Băng ngoắc ngoắc ngón tay với Thẩm Mặc, giọng nũng nịu.

Âu Dương Tú vừa mới ngồi cũng cười híp mắt đứng lên: "Thẩm tổng, quả nhiên giống như lời đồn bên ngoài, anh rất thương yêu phụ nhân đấy."

Thẩm Mặc không nói gì, chỉ cười một tiếng, lúc quay đầu nhìn về phía Nguyễn Băng, cái quý gì gọi là ưu nhã, phong độ đều biến đi, ý nghĩ muốn cắn cô cũng đều có.

Nguyễn Băng thấy lòng thoải mái không ít, những uý khuất phải chịu mấy năm nay cũng phai đi ít nhiều.

"Chồng, em muốn nói nhỏ với anh." Nguyễn Băng tiếp tục nói, còn phối hợp nháy mắt một cái, vốn mặt cô rất gầy gò, sắc mặt cũng vàng vọt, không ngờ lúc nũng nịu lại thêm phần tỏa sáng như vậy, Thẩm Mặc có chút sùng sốt, ngồi vào mép giường, đã mặt tối gần: "Nguyễn Băng, cô giờ trò quý gì vậy?"

Hơi thờ dãn ông xa lạ phả vào làm Nguyễn Băng không còn tâm tư đùa giỡn nữa, mùi nước hoa Cologne nhàn nhạt chỉ làm cô nhớ tới cái đêm mơ hồ đó mà thôi, cô cắn môi, nói bên tai Thẩm Mặc: "Ly dị đi, nếu không tôi lập tức nói cho cô phóng viên kia, ngày thường anh đối đãi với tôi thế nào!"

Thẩm Mặc ngừng một chút nói: "Tôi sẽ cân nhắc!"

Nói xong còn cung chiều xoa đầu Nguyễn Băng, trong chớp mắt tách ra, anh ta nói: "Băng Băng, em đúng là bướng bỉnh, điều này có gì mà phải ngượng ngùng không dám nói ra?"

Đồng ý? Anh ta đã đồng ý rồi?

Nguyễn Băng không ngờ tới Thẩm tổng mới vừa rồi còn không thương lượng, bỗng nhiên lại có thể dễ dàng đáp ứng như vậy, nhất thời trong lòng lại đặt câu hỏi, anh ta thực sự đáp ứng?

Sau đó, Thẩm Mặc chắc đã bị cô làm cho phát cáu, từ đầu tới cuối không để ý tới Nguyễn Băng.

Trái táo anh ta gọt cho cô cũng đều vào miệng Âu Dương Tú, hai người bắt đầu phòng vấn.

Thẩm Mặc luôn luôn nói năng thận trọng, nhưng Âu Dương Tú cũng vừa lòng với điều này, cười rất vui vẻ, tiếng Thẩm tổng gọi cũng đến là ngọt ngào.

Nguyễn Băng hoàn toàn không thêm quan tâm hai người họ, tự mình cuộn trong chăn, chỉ chốc lát cô đã thờ đều đều ngủ mất.

Mắt Thẩm Mặc quét qua cái giường hơi nhô lên, đáy mắt thoáng hiện lên một chút khó chịu, cô ta là heo sao, vậy mà cũng ngủ được?

Tiền Âu Dương Tú đi, anh ta không khách khí lay tỉnh cô dậy.

Nguyễn Băng mơ màng ngồi dậy, thấy mặt Thẩm Mặc u ám, cô giật mình.

Thẩm Mặc lạnh lùng nhìn xuống cô: " Tỉnh rồi?"

Nguyễn Băng xoa xoa mắt không nói gì.

"Thỏa thuận ly hôn cô viết xong thì đưa cho tôi xem qua," Mặt Thẩm Mặc đầy nét trào phúng lạnh lùng, "Còn nữa, cô đừng có gọi tôi là chồng, sao không gọi tên?"

Dừng lại một chút, đôi mắt đen bất thiện của anh ta lướt qua cô: "Cô không cảm thấy ngượng ư?"

Nguyễn Băng cau mày nói: "Không, tôi cảm thấy gọi chồng rất tốt, dẫu sao chúng ta cũng chưa ly dị, anh nói xem có phải không, chồng. Tôi bây giờ vẫn là thiếu phu nhân nhà họ Thẩm, tôi chỉ thích thân phận địa vị này thôi, rất thích."

Biết là có thể ly hôn, giọng điệu của cô thoải mái hơn rất nhiều.

Đôi mắt đen, sắc bén của Thẩm Mặc thân nhiên quét qua ngực cô nói: "Tôi không biết có nên nói không, nhưng quần áo của cô bị hở ra kia."

Nguyễn Băng cúi đầu kiểm tra, thấy cúc áo đã bị bung ra, bên trong áo, hai bên ngực trắng trẻo mơ hồ có thể thấy được.

Mặt cô nhanh chóng đỏ bừng, cô nhắm mắt lại làm như không sao cả, cài lại nút áo: "Tôi mới ngủ, vô tình bị tuột ra."

"Nếu cô muốn quyến rũ tôi, thì có thể tiến đến thử một chút!" Thẩm Mặc giễu cợt, ánh mắt sâu thêm mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thì ra Thẩm tổng rất thích đồ Giả

"Thì ra Thẩm tổng rất thích đồ giả, ngực giả, mũi giả, mắt giả, vậy thì không bằng anh mua một đứa trẻ đi, như vậy có thể tùy ý chỉnh sửa." Nguyễn Băng không chút yếu thế, trợn mắt nhìn lại Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc có chút sùng sốt, sau đó lập tức nở một nụ cười khó lường nói: "Không cần, tôi không phải người cô đơn tịch mịch."

Cô đơn tịch mịch! Anh ta có thể dùng chuyện này để cười nhạo cô ư!

Cuộc sống đáng sợ ba năm qua rõ ràng hiện ra trước mắt, những chuyện đó đều do anh ta tặng cho cô.

Cô tức giận đến đầu ong ong và không lên tiếng nữa, một câu cô cũng không muốn nói thêm với anh ta.

Trong trận chiến này, cô và Thẩm Mặc mỗi người thắng bại bất phân.

Mấy ngày tiếp theo.

Thẩm Mặc cũng ở lại bệnh viện, nói đúng hơn là ở trong phòng bệnh của Nguyễn Băng.

Nguyễn Băng hỏi trợ lý Lâm cũng có mặt ở bên cạnh, trợ lý Lâm cho biết, cuộc phỏng vấn của Âu Dương Tú đúng là rất có lợi cho Thẩm thị, nhờ đó đơn hàng ở Mỹ cũng rất thuận lợi.

Nhật báo Hương Giang là tờ báo có sức ảnh hưởng rất lớn không chỉ ở thành phố A mà còn cả với người Hoa ở Mỹ cũng có những ảnh hưởng rất lớn.

Hiện giờ, Thẩm Mặc thể hiện hình tượng vợ chồng tình thâm như vậy đúng là đi sâu vào lòng người.

Nguyễn Băng có chút uất ức, chẳng lẽ việc Thẩm Mặc thay bạn gái như thay áo, từ những ngôi sao mới nổi đến cả các tiểu thư thế gia, những chuyện này chẳng lẽ coi như chưa từng xảy ra?

Dân chúng đúng là mau quên.

Nhưng bây giờ cô muốn ly dị, không biết có đắc tội với Thẩm Mặc không, đành cười nói: "Thẩm tiên sinh, anh thật lợi hại."

Thẩm Mặc đang đọc tập tài liệu thì ngẩng đầu lên, khóe miệng có một nụ cười nhạt không rõ ràng: "Tôi biết mình lợi hại, đơn xin ly hôn cô đã chuẩn bị đâu?"

Nguyễn Băng hơi thiếu tự tin, đưa ra bản nháp cô đã viết xong, trợ lý Lâm định cầm lấy thì bị Thẩm Mặc ngăn lại.

Anh ta đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt Nguyễn Băng, thân hình cao lớn của anh ta từ từ tiến lại gần làm cho người ta có cảm giác khản trương, muốn trốn tránh.

Nguyễn Băng vội vàng thu lại ánh mắt của mình, dấn đo nói: "Tôi viết không hay lắm, tốt hơn hết là đưa cho luật sư chuyên nghiệp xem qua một chút."

Thật ra cô tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Trung, đối với những thứ mình viết ra cũng vẫn có mấy phần tự tin.

Anh ta nhận lấy bản nháp, đọc lướt qua nhanh như một con gió.

Rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn vào mặt Nguyễn Băng: "Lần đầu tiên tôi thấy người viết đơn ly hôn mà văn phòng lại tình cảm và phong phú như vậy, cô đang viết tiểu thuyết đấy à?"

"Tôi - đó là thói quen, đưa cho tôi, tôi sửa lại một chút." Cô muốn lấy lại bản thảo về tay mình, giương như có chút thẹn quá hóa giận.

Cô chưa từng làm luật sư, viết không đúng thì cũng có gì đâu.

Thẩm Mặc không biểu cảm gì, đưa cao tay lên, không để cho cô lấy được: "Tính cách không hợp nên ly dị? Cô biết tính cách của tôi ư?"

"Hoàn toàn không hợp lý, viết lại!" Nói xong, anh ta không cho cô bất kỳ cơ hội nào để lấy lại, giờ tay ném bản thảo vào máy hủy giấy tờ.

"Ôi...." Nguyễn Băng đau lòng nhìn bản thảo của mình, yếu ớt kêu lên một tiếng.

Rõ ràng có thể sửa lại mà, anh ta không phải cố ý chính cô đấy chứ?

Đúng lúc này, ngoài cửa phát ra tiếng động.

Nguyễn Băng nhíu mày, những bất mãn vừa nảy giương như đều đã quên đi.

Có người tới, là ai nhỉ? Tới tìm cô ư?

Két một tiếng, một con Samoyed trắng như tuyết đẩy cửa đi vào, lúc nhìn thấy Thẩm Mặc, nó cao hứng kêu lên một tiếng: "Gâu!"

Tiếng kêu của con chó đúng là lớn đến dọa người, phòng bệnh nhỏ nhỏ giương như bị chấn động một cái.

"Louis, ngồi xuống!" Thẩm Mặc ra lệnh.

Con Samoyed kia nhanh chóng ngồi ngay ngắn, lát sau nó bắt đầu cọ đầu vào đầu gối Thẩm Mặc, Nguyễn băng ở bên cạnh vừa sợ hãi, vừa nghĩ con chó này nhất định là chó cái!

Lúc này, người hộ lý mang thuốc đến, cô ấy nhìn thấy Louis thì cũng hoảng sợ, trợ lý Lâm vội vàng giải thích: "Cô yên tâm, nó không cắn người đâu, nó rất ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chẳng lẽ còn muốn tôi dứt?

Cô ý tá sắc mặt tái nhợt, đặt thuốc của Nguyễn Băng xuống: "Đây là thuốc của cô, xin cô chú ý một chút, bởi từ cung của cô bị tổn thương, cho nên thời gian này cô và chồng mình nên chú ý không làm chuyện...."

Cô ý tá nói cũng rất lúng túng, chưa nói xong mặt đã đỏ hết cả lên rồi rời đi trước.

Nguyễn Băng trợn mắt há mồm, không ngờ cô ấy sẽ nói chuyện này, trợ lý Lâm khó xử: "Khụ khụ, Thẩm tổng, tôi đi ra ngoài, hai người cứ nói chuyện."

Cửa đã đóng chặt lại, Thẩm Mặc lơ đãng nhìn qua.

"Còn không uống thuốc đi, muốn tôi dứt cho cô ư?" Thẩm Mặc cười nhạt: "Hay là cô mong đợi điều gì khác?"

"Không cần." Cô cúi đầu, qua loa nhét thuốc vào miệng, lúc này, Thẩm Mặc nhận được cuộc gọi, chậm rãi đi ra ngoài, Nguyễn Băng thờ phào nhẹ nhõm, tiện tay bưng ly nước lên uống.

"Phốc! Khụ khụ khụ khụ." Trong lúc tâm phiền ý loạn thì bị sắc nước, cô thậm chí tưởng mình sao có thể ngốc như vậy.

Nước bị sánh ra làm quần áo ngủ của cô bị ướt hơn nửa, đường cong bên trong như ẩn như hiện, Nguyễn Băng muốn thay cái áo ngủ này ra trước khi Thẩm Mặc trở lại.

Nhưng cô vừa mới tụt xuống giường, thì con vật to lớn toàn thân là lông kia liền nhào tới, suýt chút nữa xô ngã cô.

Đáng ghét, là cái con Samoyed tên Louis kia.

"Louis, đi ra." Nguyễn Băng cau mày, nhẹ giọng mắng, nhưng giọng nói run run của cô làm gì có sức thuyết phục.

"Gâu". Louis nhìn cô kêu lên một tiếng, cái mặt nhìn như là mỉm cười, chó vậy mà cũng cười.

Ngay sau đó, cái con chó đáng ghét này lại còn cắn vào váy cô rồi ra sức kéo.

"Dừng lại, dừng lại!" Nguyễn Băng sợ hãi kêu lên, con chó này nổi điên gì vậy, không phải bị bệnh chó dại đấy chứ.

Rốt cuộc cô cũng bị Louis lôi ngã, nó càng kéo càng hưng phấn, đại khái chắc nó tưởng Nguyễn Băng đang chơi kéo co với nó.

"Louis, lại đây." Một giọng nói trầm thấp, dễ nghe từ cửa truyền đến.

Con Samoyed mới vừa rồi còn chơi vui vẻ như vậy, trong nháy mắt đã đằng hoàng trở lại, rồi vui sướng chạy tới trước mặt người đàn ông, còn vẫy vẫy cái đuôi nịnh bợ.

Đồ chó xấu xa, Nguyễn Băng nằm trên đất mà lòng tức nghẹn.

Khi ý thức được tình cảnh hiện tại của mình thì lòng càng bế tắc, nghẹn ngào, toàn bộ nút áo trước ngực đều đã bung ra, cô vội vàng dùng tay che lại.

Sau đó cô nhận thấy vừa rồi do dùng sức nhiều, một chân cô chống lên.... phía dưới đã hở ra.

Thảm Mặc lại nhìn vào chân cô như vậy làm cho cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nguyễn Băng lật đặt thu chân lại, đồng thời chặt vật nắm chặt quần áo trước ngực nói: "Chó của anh sao lại hung dữ như vậy? Đi ra ngoài một chút đi, cho tôi thay quần áo."

Thảm Mặc nhìn người phụ nữ chặt vật ngồi dưới đất, quần áo bị ướt đẫm lộ ra cánh xuân lá lướt cùng da thịt nhẵn nhụi nõn nà, thơm mềm giống như sữa bò vậy.

Cô hòng anh ta gạt gạt, nhưng ánh mắt thì cúi xuống, điều này làm anh ta nhớ tới đêm tân hôn ba năm trước, cô vì đạt được mục đích của mình mà bỏ thuốc anh ta.

Cho nên đêm đó anh ta mới không để ý chuyện gì khác mà muốn cô, là cô đã cho gì đó vào ly rượu vang kia!

Điều này đối với Thảm Mặc mà nói, là chuyện nhục nhã nhất trên đời, vốn dĩ ấn tượng của anh ta về cô không tệ, cảm thấy cô chịu thiệt thòi, nhưng chuyện này đã làm anh ta thay đổi suy nghĩ.

Sau đó lại xảy ra chuyện buổi chiều, anh ta mới hoàn toàn chán ghét và vứt bỏ Nguyễn Băng.

Cho nên lần này là vô tình hay cô lại cố tình diễn lại trò cũ?

Anh ta nhìn cô một lúc một cách chăm chú, nhưng không tìm thấy chút sơ hở, bèn xoa xoa đầu Louis nói: "Đi nào, Luois."

Sau khi đi ra ngoài, anh ta nhìn chằm chằm vào đôi mắt Louis rồi hỏi: "Louis, mày thích chơi với chị gái bên trong hử?"

Trực giác của động vật rất nhạy bén, Louis vậy mà lại thích chơi với người phụ nữ kia, điều này làm Thảm Mặc kinh ngạc một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ký ức xấu hổ

Cũng như Thảm Mặc, Nguyễn Băng cũng nhớ lại tân hôn hôm đó, khi cô đang thấp thòm, lòng đầy chờ mong chú rể, thì chú rể lại trở về, khắp người đều là mùi rượu.

Anh ta không nói lời nào đã nhào tới hôn cô, rồi thô bạo xé chiếc áo cưới màu trắng, áo cưới rách toạc, lòng cô cũng rách toạc theo.

Tay anh ta thẳng một đường từ trên đi xuống dưới, cô rất đau, rất đau, bất kể cô có phản kháng thế nào.

Không một chút dịu dàng, không trấn an, mục đích của anh ta chính là cưỡng bức cô.

Lặp đi lặp lại trong đêm đen đó, cô từ tức giận đến sợ hãi, cuối cùng biến thành chết lặng.

Chỉ có nước mắt như vỡ òa chảy xuống, cô liều chết nhắm chặt đôi mắt.

Sau khi anh ta phát tiết xong, buông ra những lời tàn nhẫn, đến khi vết thương trên người cô chóng lành thì rời đi.

Cô tuyệt vọng, nằm không nhúc nhích suốt một ngày một đêm.

Cuối cùng, nếu không phải Triệu Cẩm Niên điện thoại cho cô, hơn nữa còn dịu dàng an ủi thì cô không biết mình còn có thể sống sót hay không nữa.

Triệu Cẩm Niên, trong đầu cô hiện ra hình dáng người thanh niên dịu dàng, luôn luôn là chiếc áo sơ mi trắng với quần Jean, bộ dáng lúc nào cũng uể oải, nhìn cô bằng ánh mắt cung chiều, có thể làm cho cô bất kỳ việc gì.

Nghĩ đến đó, Nguyễn Băng vội vàng dừng lại, không nghĩ thêm nữa.

Cô điều chỉnh lại muện phiền, tìm quần áo trong túi xách để thay.

Sau đó đi ra ngoài: "Thẩm Mặc, chúng ta khi nào thì làm thủ tục ly dị?"

Thẩm Mặc đang vuốt lông cho Louis thì hơi dừng tay, đôi mắt đen chăm chọc quét qua Nguyễn Băng: "Chờ cô viết xong đơn xin ly hôn đã."

Đáng ghét, đây là đang khinh bỉ cô ư?

Bị thương trong ánh mắt bỗng chốc hóa thành ý chí chiến đấu vô hình.

Cùng lúc đó, Thẩm Mặc nhận điện thoại: "Huệ Nhi?"

Đầu dây bên kia chính là người đã đã tranh chấp với Nguyễn Băng, cô ta nũng nịu nói với Thẩm Mặc: "Thẩm tổng, cầu cầu nhà người ta bị chết rồi, huhu, người ta thật khó chịu trong lòng, anh có thể tới thăm người ta chút không?"

Thẩm Mặc suy nghĩ một chút nói: "Được, anh tới ngay."

Cúp điện thoại, trông mắt đen của anh ta lần nữa quét qua Nguyễn Băng: "Tôi chỉ cho cô ba ngày."

"Ba ngày sau, cô còn giao ra thứ giống như hôm nay, vậy." Thẩm Mặc chăm chọc cười nhạt như lưỡi dao lạnh giá cắm vào lòng Nguyễn Băng.

Đáng ghét quá, đây là người đáng ghê tởm nhất mà cô từng đụng phải.

Nhiệt huyết sôi trào được kích thích phát ra trong lòng Nguyễn Băng.

"Tôi sẽ viết xong, thưa anh Thẩm." Nguyễn Băng không cam lòng chịu yếu thế nói.

Thẩm Mặc nhìn xoáy vào cô, sau đó mới ung dung thông thả mặc áo khoác đi ra cửa.

Người phụ nữa của anh ta chưa bao giờ dừng lại, không biết Tiểu Tiểu ở nước Mỹ xa xôi kia nghĩ như thế nào?

Nguyễn Băng cảm thấy rất chăm chọc, cũng không cảm thấy anh ta đối với Tiểu Tiểu kia có bao nhiêu thâm tình, đàn ông mà...

Cô cầm giấy bút lên, tiếp tục viết đơn xin ly hôn!

Thậm chí còn nhờ trợ lý Lâm mang một cái Ipad tới, tham khảo cũng có thể được chứ nhỉ?

Không biết có phải do bị Thẩm Mặc khơi dậy nhiệt huyết hay không, cô không tin, chỉ có một lá đơn xin ly hôn lại làm khó được cô.

Trong lúc này, Âu Dương Huệ cúp máy, quay sang phía Âu Dương Tú cười tà ác: "Em gái thân yêu, tiếp theo phải trông cậy vào tài năng của em"

Khuôn mặt thanh tú của Âu Dương Tú lộ ra vẻ quý quyết: "Yên tâm đi, lát nữa chị với Thẩm tổng cứ nói chuyện, phải để cho anh ta biết những chuyện xấu trước kia của Nguyễn Băng."

"Đương nhiên, Nguyễn Băng kia sẽ để cho em xử lý." Âu Dương Huệ cười đắc ý...

Nguyễn Băng vừa tìm trên Baidu mấy mẫu đơn xin ly hôn, thì nghe bên ngoài có giọng nói trong trẻo: "Xin chào, xin hỏi có phải Thẩm phu nhân ở đây không? Tôi là phóng viên của nhật báo Hương Giang, tôi đến thăm cô ấy một chút."

Nguyễn Băng lập tức phản ứng nhận ra, hẳn đây là giọng của cô phóng viên tên Âu Dương Tú kia, chỉ sợ rằng tìm cô là giả, tìm Thẩm Mặc mới là thật.

Cô lắc đầu, tiếp tục xem các mẫu.

"Thật xin lỗi, Thẩm tổng của chúng tôi đã ra ngoài, phu nhân cũng đang ngủ, thật ngại quá." Trợ lý Lâm trả lời thật khéo léo.

Âu Dương Tú tiếc rẻ nói: "Thật đáng tiếc, vậy nhờ anh chuyển hoa này cho Thẩm phu nhân, thật ra, tôi muốn đến tìm cô ấy để ôn chuyện cũ, nếu tôi không nhầm thì cô ấy tốt nghiệp lớp 1 tiếng Trung khóa 13 của đại học Vũ Hán phải không? Tôi cũng thế, tôi học lớp 2. Hơn nữa trước kia cô ấy từng giúp tôi, không biết Thẩm phu nhân có nhớ tôi không, tôi thấy rất quen mặt, cho nên đặc biệt đến đây hỏi thăm một chút để xác nhận."

Âu Dương Tú? Bạn học? Nguyễn Băng cau mày, không có ấn tượng gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Triệu Cẩm Niên là ai?

"Đúng vậy, ba ngày sau, khoa văn đại học Vũ Hán chúng tôi có một tổ chức họp mặt những sinh viên cũ của khoa, nếu Thẩm phu nhân rảnh rồi thì mong cô ấy nhất định tới tham gia nhé." Âu Dương Tú nói rất cận kề rồi khách khí vài câu với trợ lý Lâm, sau đó cất bước rồi đi trên đôi giày cao gót.

Sau đó một lúc, trợ lý Lâm mới đến gõ cửa.

Nguyễn Băng buông chiếc Ipad xuống: "Vào đi."

Trợ lý Lâm ôm theo một bó hồng rất lớn đi vào, còn cầm theo một tờ giấy: "Phu nhân, thật đúng dịp, những thứ này là của nhà báo Âu Dương Tú đưa tới, cô ấy nói là bạn học của cô, cô có muốn xem một chút không?"

Nguyễn Băng nhận lấy tờ giấy, trợ lý Lâm thì nhìn xung quanh để tìm bình cắm hoa, cuối cùng dùng một cái bình thủy tinh để cắm hoa hồng này vào.

Nhìn những bông hồng đỏ rực rỡ, Nguyễn Băng ngược lại lại nhớ tới chuyện của lễ tình nhân ba năm trước, hôm đó rất lạnh lại có tuyết rơi rất lớn.

Trên đường, những cặp tình nhân thân mật khoác tay nhau, nhìn thật ấm áp, vô cùng ấm áp.

Sáng sớm ngày hôm đó, Nguyễn Băng nhìn thấy một cô gái nhỏ gầy đang bán hoa hồng, bộ dáng không dễ nhìn, cô ấy rất lạnh, ánh mắt khát vọng nhìn những cặp tình nhân kia.

Ngày đó Nguyễn Băng giúp bà nội làm chân chạy, chạy tới chạy lui nhiều lần, nên nhìn thấy cô gái đứng đó, hoa cũng không bán được mấy đóa, thật ra hoa của cô ấy cũng không tệ lắm, nhưng lại không có giấy bọc hoa.

Lễ tình nhân mà, các cô gái đều thích những bó hoa hồng xinh đẹp, tro trụi như vậy thì ai thích chứ.

Nguyễn Băng đoán là cô ấy sẽ không có tui, vì vậy cô lập tức giật giấy cho thanh mai trúc mã của mình: "Này, Triệu Căn Niên, cô gái kia thật đáng thương, hay là cậu đi mua hoa cho cô ấy đi, dù sao cậu cũng thích phung phí tiền, không bằng dùng tiền để làm việc thiện."

Triệu Căn Niên khản trương nhìn cô một cái: "Tớ không có bạn gái, mua để làm gì? Người khác sẽ cười đó."

Nguyễn Băng suy nghĩ một chút nói: "Vậy thì cậu đưa tớ, tớ sẽ gói lại thành bó, tớ về cậu tặng cho mẹ cậu."

Triệu Căn Niên vẫn không quá tự nguyện, nhưng bị Nguyễn Băng nhất quyết lôi đi mua hoa, cô bé nhìn Nguyễn Băng và Triệu Căn Niên, nhỏ giọng nói thật nhanh: "Chúc cho tình yêu của anh chị mãi đẹp giống như hoa hồng này."

Nói xong, cô gái lập tức chạy đi, Nguyễn Băng nghẹn lời: "Này, em hiểu lầm rồi."

"Được rồi, cậu còn chê tớ chưa đủ mất mặt hay sao? Đi mau, đi mau." Triệu Căn Niên ngăn cản cô, đem bó hồng lớn giấu sau quần áo giống như kẻ gian vậy.

Cuối cùng, do Triệu Căn Niên chê Nguyễn Băng gói hoa xấu xí quá, nên hoa hồng kia câu ấy cũng không lấy lại, mà để ở nhà Nguyễn Băng, bị bà nội cô nhìn thấy, còn nói gì mà gả cho Triệu Căn Niên cũng rất tốt, đúng là làm cho người ta cạn lời.

Nguyễn Băng nghĩ lại, không kìm được mà lộ ra nụ cười trên mặt, tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều.

Đó là khoảng thời gian hạnh phúc ít ỏi của cô.

Sau khi cô lập gia đình, Triệu Căn Niên thi đi du học, đã rất lâu rồi không liên lạc gì.

Lần bị Thẩm Mặc làm nhục đó, cô gần như muốn tự sát, nhưng chỉ có duy nhất do Triệu Căn Niên gọi một cuộc điện thoại tới, cuộc điện thoại đó đã cứu mạng cô.

Nghe nói sau đó, cậu ấy từng muốn về nước, nhưng lại bị mẹ Triệu kiên quyết bắt ở lại.

Cho nên, Âu Dương Tú là cô gái bán hoa trước kia ư? Vậy thì cô ấy cũng chính sửa không ít trên khuôn mặt nhĩ, bây giờ nghĩ lại, có thể Âu Dương Tú không hề vất vả cực khổ, cô ấy liều mạng như vậy có lẽ vì để kiếm tiền phẫu thuật thẩm mỹ.

Nguyễn Băng từ từ gom lại một chút chuyện đã qua về Âu Dương Tú, đối với người này, cô không thể nói là thích hay ghét, chẳng qua là cảm thấy cô ấy là người có mục đích, ít tiếp xúc sẽ tốt hơn.

Cúi đầu nhìn tờ giấy Âu Dương Tú lưu lại, hộp mặt sinh viên cũ khoa Trung Văn, có đi không đây?

Nguyễn Băng để tờ giấy ở đầu giường, rồi vô tình ngủ mất.

Lúc cô tỉnh dậy thì bị người đàn ông ngồi trên mép giường dọa sợ hết hồn: "Thẩm Mặc, sao anh lại trở lại?"

Thẩm Mặc bỏ giấy tờ trên tay xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô: "Triệu Căn Niên là ai?"

Anh ta "vô tình" biết cái tên này từ miệng Âu Dương Huệ, hơn nữa lại là "người yêu cũ" của vợ, vì vậy anh có chút không hiểu, ba năm trước, Thẩm gia và Triệu gia thực lực tương đương nhau, vì sao cô ấy lại từ bỏ Triệu Căn Niên mà đi theo anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Thẩm tổng, anh đừng hiểu lầm

Cha mẹ Nguyễn Băng mất sớm, chính ông bà nội nuôi lớn cô, cô và Triệu Căn Niên biết nhau từ khi còn rất nhỏ, Triệu Căn Niên luôn quan tâm, chăm sóc cô, thậm chí còn vì cô mà mua hết tất cả hoa hồng trong tay Âu Dương Tú.

Có thể thấy năm đó, Triệu Căn Niên đối với Nguyễn Băng không phải tốt bình thường, vậy rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì mà làm cho Nguyễn Băng và anh ta phải mỗi người một nơi?

Người đàn bà tên Nguyễn Băng này có quá nhiều hành động và suy nghĩ làm anh không thể hiểu nổi.

Vừa rồi, anh vừa nhắc đến cái tên Triệu Căn Niên, cảm xúc lộ ra trên mặt cô không phải là giả.

"Đó là một người bạn rất thân của tôi." Nguyễn Băng không muốn nói nhiều về chuyện này.

"Không, tôi thấy cô có thể nói thêm chứ, ví dụ như quan hệ của hần ta và cô trước kia." Thẩm mặc kéo tay Nguyễn Băng lại, không cho phép cô trốn tránh.

Nguyễn Băng tức giận cười nói: "Anh Thẩm, tôi nói chuyện Triệu Căn Niên trước kia, vậy anh có muốn cùng tôi nói chuyện về người phụ nữ lần trước chúng ta nhìn thấy không? Người

vừa điện thoại cho anh, Huệ gì đó đúng không? Anh vì người ta mà mua đến đây chuyện kim cương cả trăm vạn một lần, thân là vợ anh mà tôi cũng chưa từng thấy anh tặng tôi cái gì đây. Tôi cho rằng anh đã ngầm thừa nhận, chúng ta chẳng qua chỉ là cuộc hôn nhân hữu danh vô thực, sẽ không can thiệp vào quá khứ hay tương lai của nhau. Hoặc là anh có thể giải thích một chút, xem Tiểu Tiểu lại là chuyện gì nữa?"

"Có!" Gương mặt tuấn tú của Thẩm Mặc bỗng trở nên khó coi, trong ánh mắt có mấy phần căm tức.

Đúng vậy, Tiểu Tiểu chính là cái gai trong lòng anh, mỗi lần nhắc tới cái tên này, anh ấy cứ như ăn mấy tấn thuốc nổ vậy.

Nguyễn Băng tất nhiên là cố ý, cô đã không truy cứu những chuyện đào hoa của anh ấy, thì anh ấy có tư cách gì vì Triệu Cẩm Niên mà chất vấn cô.

Muốn cô nói chuyện gì, nói năm đó bị mù mắt, không chọn Triệu Cẩm Niên mà lại chọn anh ấy ư?

Nghĩ vậy, Nguyễn Băng cảm thấy ngực mình có cảm giác bức bối, khó chịu.

Nếu trên đời này có thuốc hồi hận, cô rất muốn dùng một lần.

Thẩm Mặc u ám, nhìn chằm chằm Nguyễn Băng, được lắm, đem Triệu Cẩm Niên giấu kỹ như vậy phải không? Anh sẽ cho người tra ra chân tướng mọi chuyện.

"Thảm tử, rất xin lỗi!" Bỗng nhiên cửa bị người ta bất ngờ đẩy ra, Âu Dương Tú, mặt đầy cảm giác có lỗi đứng ở cửa.

Cô ta xuất hiện, không khí giương cung bạt kiếm trong phòng cũng dịu xuống mấy phần.

Thẩm Mặc trở mặt nhanh như lật sách vậy, chuyển mắt qua đó một cách rất tao nhã: "Có chuyện gì vậy?"

"Xin lỗi, chị tôi vừa mới lỡ lời, sợ ảnh hưởng tới tình cảm của Thẩm tử và Thẩm phu nhân, cho nên..." Âu Dương Tú lo lắng nhìn Nguyễn Băng: "Thẩm phu nhân, cô vẫn tốt chứ?"

Nguyễn Băng nhìn cô ta cười nhạt: "Rất tốt."

Âu Dương Tú nói: "Vậy thì tốt rồi, Thẩm tử, Thẩm phu nhân với anh Triệu kia không có quan hệ gì, đều là những chuyện của trước kia rồi. Thẩm phu nhân đã ra tay giúp đỡ, mua hết hoa hồng cho tôi lúc tôi gặp khó khăn nhất, cô ấy là ân nhân của tôi, nếu lại còn hại vợ chồng hai người bất hòa, vậy tôi đúng là có tội lỗi lớn."

Trong mắt Nguyễn Băng là sự tức giận, cái cô Âu Dương Tú này, đúng là một cao thủ bỏ đá xuống giếng.

Cô nhắc nhở cô ta một câu: "Tôi với các cô hình như không quen nhau, chị cô là ai?"

Không quen biết với tôi, vậy mà các cô lại giống như còn biết nhiều hơn cả tôi vậy.

Âu Dương Tú vẫn không có một chút lúng túng nào, nhiệt tình nói: "Chị tôi là... bạn tốt của Thẩm tử. Mặc dù Thẩm phu nhân không quen chúng tôi, nhưng ở đại học Vũ Hán không ai không biết cô, bởi vì Triệu Cẩm Niên quá nổi tiếng, mà cô lại luôn đi cùng anh ấy."

Nguyễn Băng từ từ nắm chặt tay lại, cô rất muốn đánh người, làm sao để ý thấy Thẩm Mặc ở bên cạnh đang nhìn cô chằm chằm.

Âu Dương Tú lập tức giống như bưng tỉnh nói: "Thật xin lỗi, hình như tôi càng giúp càng rối, Thẩm tử, anh đừng có hiểu lầm."

"Hiểu lầm cái gì?" Thẩm Mặc ngược mắt nhìn Âu Dương Tú.

"Chuyện này, dĩ nhiên là quan hệ của Thẩm phu nhân với anh Triệu rồi." Về mặt lo lắng của Âu Dương Tú không nhìn ra chút giả dối nào.

Thẩm Mặc thêm hứng thú quan sát Âu Dương Tú, như rồng mị hỏi: "Tôi hiểu lầm ư?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tại sao lại chọn tôi?

"Đúng vậy, mặc dù trước kia, anh Triệu với Thẩm phu nhân lúc nào cũng như hình với bóng, nhưng sau khi anh Triệu đi Mỹ, hình như bọn họ cũng chưa liên lạc lại với nhau." Âu Dương Tú càng nói giọng càng thấp xuống, ngược lại nhìn giống như đang chột dạ.

Đúng vậy, nếu hai người yêu nhau, sao sau đó lại không liên lạc với nhau chứ?

Nhất là Thẩm Mặc lại còn có vô số "hồng nhan tri kỷ", người phụ nữ nào lại không cảm thấy tịch mịch chứ?

Thẩm Mặc nghe cô ta nói vậy, quả nhiên ánh mắt nhanh chóng lạnh xuống, nặng nề nhìn Âu Dương Tú, đáng vẻ cười mà như không cười, mặc dù rất hấp dẫn, nhưng không hiểu sao lại làm Âu Dương Tú cảm thấy sợ hãi.

"Vợ tôi thực sự là ân nhân của cô ư?" Thẩm Mặc bỗng ngược mắt lên, hỏi một câu hoàn toàn không liên quan đến câu chuyện.

"Dĩ nhiên, ngày đó cô ấy đã mua những hai ngàn hoa hồng của tôi, đối với tôi mà nói, chuyện đó vô cùng quan trọng. Rất xin lỗi Thẩm tử, tôi không phải cố ý nói ra như vậy, tôi thật là ngốc quá."

"Không, cô không ngu ngốc, mà là lòng cô quá độc ác." Sắc mặt Thẩm Mặc trở nên nặng nề, không khí cũng theo đó mà giảm xuống mấy độ, giọng nói rất đáng sợ: "Âu Dương Tú, cô muốn châm chọc tôi bị người ta cho cảm ứng ư?"

Âu Dương Tú tròn mắt há mồm: "Không, không, Thẩm tử... tôi, tôi không có ý như vậy, anh hiểu lầm tôi rồi."

"Không phải ý như vậy? Cô nói Nguyễn Băng là ân nhân của cô, nhưng hết lần này đến lần khác ám chỉ cô ấy với Triệu Cẩm Niên có quan hệ mập mờ. Cô báo đáp cô ấy như vậy phải

không? Sao Nguyễn Băng lại bị mờ mắt, cứu người phụ nữ có tâm địa độc ác như vậy?"

Lần nay thì Âu Dương Tú thực sự bị dọa sợ: "Thẩm tổng, tôi sai rồi, cầu xin anh, tôi thực sự không cố ý, anh đi điều tra sẽ biết những gì tôi nói đều là sự thật."

Tròng mắt Thẩm Mặc lạnh như dao: "Nguyễn Băng là vợ tôi, tôi tin tưởng cô ấy, cũng không cho phép bất kỳ ai bêu xấu cô ấy. Bây giờ cô rút ra ngoài, đừng để tôi nhìn thấy cô nữa."

Sắc mặt anh ấy nói cho cô ta biết, nếu không đi thì tự gánh hậu quả!

Sắc mặt Âu Dương Tú trắng bệch như tờ giấy, tại sao lại thành như vậy, cô ta chẳng qua chỉ thuận miệng nói một chút, cũng không làm gì cả, không, năm đó rõ ràng Nguyễn Băng và Triệu Căn Niên có tư tình, bọn họ trước kia rõ ràng là quan hệ bạn trai bạn gái.

"Thẩm tổng, những điều tôi nói đều là thật!" Âu Dương Tú vừa nói nước mắt vừa rơi xuống.

"Trợ lý Lâm, lời người ra ngoài. Sau đó liên hệ với nhật báo Hương Giang." Thẩm Mặc chán ghét ra lệnh.

Âu Dương Tú nghe vậy thì lập tức ngã ngồi trên đất.

Trợ lý Lâm và mấy vệ sĩ đi tới, kéo cô ta ra ngoài.

Nguyễn Băng cắn môi, không để cho mình bật cười, vậy mà người Thẩm Mặc khiển trách không phải là mình, lại còn... rất thoải mái.

Nhưng ngay sau đó, cô lại có chút thấp thòm, cô với Triệu Căn Niên là trong sạch, anh ấy thật sự tin ư?

Trong phòng trở lại yên tĩnh, Thẩm Mặc lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, cả người tản ra khí phách bức người, làm Nguyễn Băng cảm giác cô chẳng còn chỗ để trốn tránh.

"Sao, vẫn không chịu nói quan hệ năm đó của cô với Triệu Căn Niên ra?" Thẩm Mặc phá vỡ sự im lặng trước.

Nguyễn Băng gian nan kéo ra một nụ cười: "Tôi nói anh sẽ tin ư?"

"Nói nghe xem." Thẩm Mặc đi đến salon, ngồi xuống, gác chéo hai chân, đôi mắt đen, thâm trầm, sâu không thấy đáy nhìn chăm chăm cô.

Không hiểu sao, Nguyễn Băng có chút run sợ trong lòng, rõ ràng cô không làm chuyện gì trái lương tâm: "Chúng tôi là bạn tốt, thật ra chỉ đơn giản như vậy thôi."

"Nói ti mi một chút, tôi nghi ngờ không biết cô có phải tốt nghiệp ngành Trung Văn không nữa." Thẩm Mặc hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời của cô.

Bất kể Thẩm Mặc muốn cô nói gì, thì cái giọng khò binh hòi tôi kia của anh ấy cũng làm cho người khác tức giận.

Nguyễn Băng cắn răng nói: "Anh muốn tôi nói gì? Phiền anh nói ti mi một chút. Tôi không phải nhân viên của anh, không có nghĩa vụ phải suy đoán tâm tư của anh."

"Vậy tức là cô không muốn nói?" Thẩm Mặc cười một nụ cười khó tả, "Cô với anh ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cho tới bây giờ, anh ta chưa từng cự tuyệt bất kỳ yêu cầu gì của cô, thậm chí có một lần cô mất máu ngất xỉu, anh ta còn hiến máu cho cô, sau đó thì chính bản thân lại ngã bệnh một tháng. Anh ta đối xử tốt với cô như vậy, tại sao cuối cùng cô lại chọn tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hộp lớp

Nguyễn Băng đột nhiên ngẩn đầu lên: "Anh thực sự đã điều tra tôi à?"

Quả nhiên cô không nên đặt quá nhiều kỳ vọng vào kẻ khốn kiếp này.

"Tôi là chồng cô, chẳng lẽ tôi không nên điều tra xem cô gả vào nhà tôi với mục đích gì?" Thẩm Mặc lạnh lùng thốt lên: "Đừng nói với tôi là cô vừa gặp đã yêu tôi."

"Nếu anh đã điều tra rồi thì còn hỏi tôi làm gì?" Nguyễn Băng trong lòng lạnh giá.

Trước đó cô thấy Thẩm Mặc nhìn cũng không tệ, nói năng đúng mực nên mới đồng ý lấy anh, mà chuyện cũ năm đó của cô và Triệu Căn Niên, cô cũng không muốn nhắc lại.

Cô dứt khoát nhắm hai mắt lại, lập tức trùm kín chắn, tự vây mình trong một không gian chật hẹp, cũng không muốn nói chuyện với Thẩm Mặc thêm câu nào.

"Cô!" Thẩm Mặc giận dữ đứng dậy, cau chặt mày, nhưng cuối cùng cũng không ép cô trả lời nữa.

Bây giờ anh mới nhận ra, người phụ nữ này không hề giống như những gì anh suy nghĩ, nhìn thì giống như con cừu non, nhưng cũng bướng bỉnh tới mức đó, những lúc cô ấy không muốn nói hay không muốn làm, lại có thể dùng chiêu giả chết, làm như anh khi dễ cô vậy.

"Cô thực sự không nói đúng không? À, tôi đã cưới cô thì không muốn chia tay." Thẩm Mặc bất luận thế nào cũng chỉ muốn làm rõ vì sao cô muốn gả cho anh, như vậy là sai sao?

Nguyễn Băn nghe anh nói vậy, tức giận nói: "Nếu không thích tôi, sao anh không ly hôn?"

Thẩm Mặc nghe cô hỏi thì cười một cách thích thú: "Bởi vì cô muốn ly dị chứ sao."

Nói xong, tên khốn kia ung dung thông thả rời khỏi phòng bệnh, không quay trở lại!

Trợ lý Lâm nói, đơn đặt hàng bên phía Mỹ đã được giải quyết.

Chuyện này làm Nguyễn Băng hiểu rõ hơn đàn ông là loại sinh vật lý tính đến đáng sợ.

Mấy ngày sau, thân thể Nguyễn Băng đã hoàn toàn hồi phục, nên cô được xuất viện, nghĩ đến chuyện mình không cần phải trải qua quá trình đau khổ của việc thụ tinh ống nghiệm nữa, cô cảm thấy cả người thư thái.

Nhớ tới đoạn thời gian đó, cả ngày lẫn đêm cứ như trong mơ.

Vì đề thúc đẩy trứng rụng, ngày ngày cô đều phải tới viện tiêm, trên căn bản hai ngày phải lấy máu một lần, lúc lấy trứng, loại đau đớn đó suốt đời cũng chẳng thể quên.

Thật may là không thành công, nếu thành công, sau khi thụ tinh cho trứng, lại ngày ngày phải tiêm thuốc trong khoảng 50 ngày, lúc bác sĩ nói với cô điều này, những đau đớn trên cơ thể đều chẳng là gì, chủ yếu là sự hành hạ về tinh thần làm cho cô cả ngày lẫn đêm đều không yên giấc.

Sẽ có lúc cô bỗng nhiên khóc lớn hoặc cười to, nhưng không có lý do gì.

Bây giờ thì tốt rồi, Nguyễn Băng hiện tại rất có tinh thần, lúc ở bệnh viện, cô cũng đã thông suốt nhiều chuyện, không tự mình chui vào ngõ cụt nữa.

Trước đây cô không dám ly hôn vì sợ người khác cười chê, sợ bà nội đau lòng, bây giờ cô cảm thấy mình kiên cường lên nhiều rồi.

Sau khi tình ngộ, cô muốn thay đổi tình trạng hiện tại, cô sẽ đi họp lớp cũ.

Khóa 13 khoa Trung văn họp lớp lúc 7:00 tối tại khách sạn Little Swan, Nguyễn Băng đến không sớm cũng không muộn. Trước đó cô đã chọn ra một bộ quần áo đẹp nhất nhưng không mấy khi mặc, chính là bộ mà Triệu Căn Niên đã cho cô để cô mặc khi đi phỏng vấn, nhưng không ngờ cuối cùng cô lại cưới Thẩm Mặc, cô chưa từng làm bất kỳ một công việc nào.

Trên mặt cô trang điểm một lớp mỏng, với nụ cười nhẹ nhàng, cô không phải là người đẹp nhất nhưng cũng vô cùng xinh đẹp. Da cô rất trắng và mịn màng, các điểm trên gương mặt, nếu xét riêng thì không có gì nổi bật, nhưng tổng thể khuôn mặt rất thanh tú, dịu dàng. Lúc này, tâm tình cô rất tốt, cô ngẩng đầu, ưỡn ngực mà bước đi, làm người ta có cảm giác cô rất hồ hăng, rất có khí chất, mấy người trong lớp cũng nhanh chóng chú ý tới cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Người thứ ba

Nguyễn Băng trò chuyện cùng họ mấy câu, đa số cô đều mỉm cười lắng nghe.

Ngồi bên cạnh Nguyễn Băng chính là lớp trưởng - Sở Kiều, bây giờ cô ấy đã trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ.

"Nguyễn Băng, đã lâu không gặp, cậu chăm chăm làm thiếu phụ nhân cũng không liên lạc gì với chúng tớ cả." Sở Kiều cười với cô.

Sở Kiều là một người rất trọng nghĩa, lúc còn đi học Nguyễn Băng được cô ấy quan tâm rất nhiều.

Có một lần, Triệu Căn Niên bắt cô cùng đi lên núi dạo chơi, nhưng lại về trễ, cô quản lý ký túc nhất định không chịu cho cô vào.

Là do Sở Kiều nhờ cậy, nên cô quản lý mới để Nguyễn Băng vào.

Hồi đó, Triệu Căn Niên suýt nữa thì định tự mình treo vào trước, sau đó sẽ kéo Nguyễn Băng qua.

Cho nên Nguyễn Băng rất có hảo cảm với Sở Kiều. "Đúng vậy, tớ cảm thấy mình không hòa nhập được với xã hội ấy, sau này liên lạc nhiều nhé. Tớ đang muốn ra ngoài tìm việc làm, cậu nói xem, tớ thế này còn có thể thích hợp ra ngoài làm việc không?"

Nếu như người khác, nhất định sẽ suy đoán về cuộc sống hôn nhân của Nguyễn Băng không tốt đẹp, Sở Kiều nghe cô hỏi vậy, cũng chỉ dừng lại một chút, sau đó cười nói: "Có gì mà không được, chỉ cần cậu chịu được khổ, cho dù không thể thế nào cũng có thể biến thành có thể."

Sau khi nghe xong, lòng tin của Nguyễn Băng đã tăng lên nhiều, lại hỏi vấn đề tìm việc làm với Sở Kiều, thực sự có chút nôn nóng muốn thử.

Cùng lúc đó, bên ngoài có tiếng ồn ào, náo nhiệt truyền đến, một người phụ nữ rất được hoan nghênh, được mọi người đón rước.

Thì ra là Âu Dương Huệ!

Đó không phải là bạn gái mới của Thẩm Mặc sao? Thật là chó chết.

Nguyễn Băng nhíu đôi mi thanh tú.

Trước mặt Thẩm Mặc, người phụ nữ này luôn nhỏ nhẹ giữ ý, bây giờ thì bộ dáng như một nữ vương, bị mấy người đàn ông vây quanh, một người trong số đó còn bợ đỡ dắt tay cô ta, sợ cô ta ngã.

Lòng hư vinh của Âu Dương Huệ được thỏa mãn, mặt đầy kiêu ngạo.

Cô ta hôm nay đến đây đã có chuẩn bị trước, cả người đều là nhãn hiệu nổi tiếng, Prada, Gucci, Sweet...

Dây chuyền trước ngực chính là cái hôm trước họ chọn, là sản phẩm mới của Địa Á, kim cương sáng chói làm người ta hoa cả mắt, mấy bạn học nữ cũng rất hâm mộ tiến lại.

Nguyễn Băng và Sở Kiều đều không đi qua mà tiếp tục ở lại tần gấu.

Thấy Nguyễn Băng nhìn Âu Dương Huệ mấy lần, Sở Kiều nhắc một câu: "Đúng dịp chúng ta họp lớp thế này, có mời một người đàn anh tới cùng trao đổi một chút, may mà có Âu Dương Huệ hỗ trợ. Cậu có thể không biết, nhưng Âu Dương Huệ là chọ của Âu Dương Tú ở ban 2."

Nguyễn Băng trong đầu thâm nghĩ, sao tớ có thể không biết, tớ quá biết.

Không ngờ Âu Dương Huệ da mặt lại dày như vậy, sau ánh hào quang này thì cô ta cũng chỉ là một người thứ ba, lại còn chạy tới trước mặt vợ chính thức là Nguyễn Băng, không để ai vào mắt nói: "Nguyễn Băng, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Trong khoảnh khắc ấy, tất cả các ánh mắt tò mò đều đổ dồn về phía Nguyễn Băng.

Nguyễn Băng vẫn luôn cố gắng để không gây chú ý, nhưng lần này đã lập tức trở thành tiêu điểm.

Bởi giọng nói của Âu Dương Huệ quá kỳ quái, mọi người đều cố gắng suy đoán mối quan hệ của hai người.

Thái độ phách lối này của Âu Dương Huệ làm cho Nguyễn Băng không thoải mái: "Ồ, cô nói đi."

"Cô thực sự muốn tôi nói ở đây?" Âu Dương Huệ nở một nụ cười quyến rũ, lại có đắc ý của kẻ tiểu nhân trong đó.

"Đúng vậy, cô nói đi." Nguyễn Băng nhún mày.

"Cô!" Âu Dương Huệ bị nghẹn lời, cô ta cho là Nguyễn Băng sẽ sợ hãi, sợ người khác biết cô là người phụ nữ đã có chồng, đàn ông căn bản không thích động và những người phụ nữ như vậy.

Nhưng cô lại không sợ.

Biểu hiện của Nguyễn Băng rất lạnh nhạt, bình tĩnh ngồi yên, mà Âu Dương Huệ như cô nhà hoàn đứng bên.

Đôi lúc khí thế đã để hiện hết thảy mọi thứ, ai thế nào chỉ cần liếc qua là có thể thấy ngay.

Sở Kiều đã nhìn ra một phần manh mối, cô thấy Âu Dương Huệ giận đến xanh cả mặt, nhìn không được, thực sự muốn cười: "Xem ra nữ sĩ Âu Dương Huệ muốn nói với Nguyễn Băng chuyện mà koong muốn để chúng tôi biết, như thế này đi, chúng tôi sẽ ra bàn tiệc trước, các cô cứ ở đây nói chuyện tiếp."

Lời này của Sở Kiều đầy châm chọc, Âu Dương Huệ cảm thấy mình như bị ai đâm mạnh một cái, giận đến mức tròn mắt nhìn Sở Kiều.

Sở Kiều chẳng quan tâm đến cô ta, dẫn mọi người vào tiệc, chỉ còn lại Âu Dương Huệ và Nguyễn Băng đối diện nhau.

Âu Dương Huệ mới vừa bị Nguyễn Băng làm mất mặt, bây giờ chỉ hận không thể lập tức lấy lại sân khấu thuộc về mình, cô ta nhún mày nói: "Thẩm phu nhân, đây là quần áo yêu thích nhất của cô ư? chắc chắn, Thẩm tiên sinh không cho cô đi tiêu ư? Sao lại mặc như học trò nghèo vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Người ngu lắm tiền

"Ồ, nhìn chung là tôi không muốn mặc đồ xa xỉ làm nổi bật thân phận của mình thôi." Nguyễn Băng thản nhiên nói.

"Tôi cũng không cần, chẳng qua là..." Âu Dương Huệ sùng sốt, không ngờ Nguyễn Băng lại khó chơi như vậy.

Ngay sau đó, đôi môi đỏ mọng của cô ta thốt lên: "Đều do Thẩm Mặc, anh ấy nhất quyết muốn mua cho tôi những thứ này, tôi đã nói không cần, đúng là phiền chết đi được."

A, đây là đang muốn thể hiện với cô, cô ấy như ngày hôm nay là do chồng cô góp một phần ư?

Nguyễn Băng thấy không thoải mái.

Cô hít một hơi thật sâu: "Tôi sẽ nói lại với anh ấy."

"Cô, cô nói gì?" Âu Dương Huệ cảm thấy não mình chưa kịp tiếp nhận thông tin, cô có phải điên rồi không? Cô ta chỉ có ý khoe khoang, cô không cho là cô ta chê quá nhiều đồ xa xỉ chứ?

Mặt Âu Dương Huệ lộ ra nụ cười khinh bỉ.

Thì ra vợ của anh ấy lại ngu như vậy, ngay cả lời mình nói cũng không hiểu được, khó trách từ trước tới giờ Thẩm Mặc không nhắc tới cô.

Nhưng cô ta chưa kịp châm chọc câu nào, Nguyễn Băng đã nói tiếp: "Tôi sẽ đưa ý kiến với chồng tôi, cô quá cao giá, mặc dù cũng có thể phục vụ anh ấy rất tốt, nhưng cuối cùng thì sao có thể sánh bằng những cô gái trẻ chứ?"

Cái gì, cô nói cô ta già ư.

Già thì biết thức thời, ai giống như mấy cô trẻ người chỉ biết nũng nịu. Cô hiểu sao được.

Âu Dương Huệ vỗ ngực, một trận bực mình, cô già? Già đấy!

Âu Dương Huệ châm chọc nói: "Phụ nữ trẻ ư? À, Thẩm phu nhân thật rộng lượng, nhưng cô cũng chỉ có thể rộng lượng thôi, ai bảo cô không có bản lĩnh để giữ người đàn ông của mình?"

Bây giờ không biết đạo đức xã hội thế nào, dù dỗ chồng người khác lại là có bản lĩnh!

Nguyễn Băng lạnh nhạt: "Không, tôi không rộng lượng, chẳng qua là thế nào đàn ông cũng sẽ mua vui bên ngoài, không phải vậy sao? Tìm cô sơ với làm bậy với những người bên ngoài thì tốt hơn, những người đàn bà ngoài kia, cũng không biết đã qua tay bao người, cũng không có kiểm tra sức khỏe gì hết. Cô so với họ... thì sạch sẽ hơn! Mặc dù tổn kém hơn, cũng

có chút già, nhưng cũng còn thích hợp, bạn gái của chồng tôi cũng không quá ba tháng, các người sẽ ở chung được bao lâu?"

"Nhìn cô còn chút sạch sẽ, tôi khuyên cô nên sớm tìm nhà đi."

Âu Dương Huệ chẳng qua cũng chỉ để..., có gì mà đặc ý!

Giương mặt vốn xinh đẹp của Âu Dương Huệ lập tức nhún nhó, đôi mắt tròn lớn như muốn rơi ra ngoài, được lắm Nguyễn Băng, lại đem cô so với những cô gái làm... kia.

"Nguyễn Băng, cô dám nói với tôi như vậy!" Âu Dương Huệ nhanh chóng biến thành người phụ nữ danh đá, các loại xa xỉ phẩm trên người cũng không thể che giấu được bản chất lỗ mãng của cô ta.

Tại sao không dám?

Nguyễn Băng nghiêm túc nhìn Âu Dương Huệ, nói: "Cô mới là người không dám nói với tôi như vậy. Nếu ở thời xưa, tôi là lớn cô là vợ nhỏ, không! Ngay cả vợ bé cô cũng không phải, cô phải quỳ xuống liếm giày cho tôi đấy."

"Quý xuông? Còn, còn liếm giày? Hừ, đây là chuyện buồn cười nhất của năm đấy. Chồng cô là người có thân phận như vậy, nếu tôi đem chuyện của cô hôm nay nói cho anh ấy, anh ấy sẽ làm gì? Cô đem chồng cô ví như heo vậy, anh ấy nhất định sẽ chinh đón cô!"

Chinh đón? Không phải là ly dị sao?

Nguyễn Băng buồn cười nói: "Tôi là vợ cả, cô là đồ chơi, cô cảm thấy vì danh dự, anh ta sẽ giúp ai? Lại nói, tôi cũng đâu bảo anh ta là heo, Đây là Âu Dương Huệ cô nói đấy chứ? Thì ra sự khôn khéo ngày thường của cô đều là làm bộ, cô nói tục thuận miệng mà. Tặng cô một câu, thừa dịp còn có thể ở cùng chồng tôi, thì hãy quý trọng, dù sao kẻ ngu lắm tiền đó cũng là một tên ưa nhìn, cô cũng không thiệt."

"Thật vậy ư?" Một giọng nói lạnh lạnh, rõ ràng chen vào không hề báo trước.

Chết tiệt, Nguyễn Băng quay đầu lại, quả nhiên là gương mặt tái xanh của Thẩm Mặc đang đứng trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: You are fired!

"Thẩm Mặc, anh xem, cô ấy bắt nạt em, anh phải giúp em, huhu..." Âu Dương Huệ vừa thấy Thẩm Mặc, giống như nhìn thấy người có thể cậy nhờ, nũng nịu tiến lại gần anh.

Nhưng cô ta lại nhào hụt, Thẩm Mặc chán ghét đi qua.

Anh quét mắt về phía Âu Dương Huệ, mở miệng châm học: "Giấy chuyển này không phải do tôi mua."

Nói xong, anh nhìn về phía Nguyễn Băng, Nguyễn Băng không biết tại sao anh lại giải thích với cô, hay là chỉ đơn giản là nói chuyện?

"Cho nên tôi không phải là kẻ ngu lắm tiền." Thẩm Mặc cười lạnh lùng.

Sắc mặt Âu Dương Huệ rất khó coi.

"You are fired!" Thẩm Mặc lạnh lùng nhìn Âu Dương Huệ.

Những lời này cũng giương như chỉ có Thẩm Mặc và Âu Dương Huệ nghe hiểu được. Thẩm Mặc "thuê" Âu Dương Huệ, anh cho cô ta nhiều thứ, cô ta làm bạn gái anh, nhưng, có bí mật mà Âu Dương Huệ chưa từng nói cho người khác, đó chính là Thẩm Mặc "không được".

Thật ra thì cô ta không chỉ một là từng quyến rũ Thẩm Mặc, dù sao thì anh cũng rất nhiều tiền lại vô cùng đẹp trai, nếu không vì tiền, thì cũng chẳng mất mát gì.

Nhưng Thẩm Mặc chẳng lần nào thêm nhìn tới, thậm chí còn đẩy cô ra một cách ghét bỏ, cũng cảnh cáo cô.

Bây giờ, Thẩm Mặc quyết định bỏ đi cái quan hệ tiền bạc này, anh không muốn cô ta diễn cảnh là người đàn bà của mình nữa.

Nghĩ đến đường tài lộ của mình bị đứt, hơn nữa Thẩm Mặc rõ ràng nhìn ra, lúc cô ta ở cùng anh, còn đi quyến rũ những người khác nữa, thậm chí để họ mua dây chuyền kim cương cho cô ta.

Thẩm Mặc rất thâm sâu, chỉ sợ anh lại còn thù dai, sau này sẽ trả thù cô ta.

Âu Dương Huệ sợ, cho nên cô ta không thể tính như vậy, phải để cho người khác hoài nghi quan hệ giữa cô ta và Thẩm Mặc, như vậy Thẩm Mặc cũng không dám công khai ra tay với cô, dẫu sao thì ra tay với cô coi như là ngầm thừa nhận.

Cô ta suy nghĩ rõ ràng, cũng không dám đi về phía Thẩm Mặc nữa.

Cho nên, cô ta chìa mũi dùi về phía Nguyễn Băng.

"Nguyễn Băng, cô, sao cô lại có thể nói như vậy với tôi, tôi chỉ là có chút tiền, ăn mặc cũng được, cô lại nói bậy bạ quan hệ giữa tôi với anh Thẩm, tôi với anh Thẩm rõ ràng là trong sạch, chúng tôi chỉ là bạn bình thường. Cô nói vậy là làm nhục tôi, tôi không muốn sống nữa, huhu..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương Huệ tỏ ra uất ức, trong chớp mắt, nước mắt đã rơi, tiếng khóc cũng lớn, lập tức là kinh động đến những người bạn học bên ngoài.

Mấy lời này không đơn giản chỉ là nói chuyện đơn thuần, trong mắt Thẩm Mặc thoáng qua vẻ tàn nhẫn.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ồi, có chuyện gì xảy ra vậy, đi qua đó xem một chút."

"Nguyễn Băng với Âu Dương Huệ cãi nhau."

"Tớ nói mà, vừa nãy tớ cảm thấy hai người có gì đó khang khác."

"Ồ, đây không phải là đàn anh Thẩm Mặc sao? Chẳng lẽ anh ấy với Âu Dương Huệ thực sự..."

"Đàn Anh Thẩm chẳng phải đã kết hôn rồi ư? Tớ đã xem phỏng vấn, ở nhật báo Hương Giang đấy."

Tiếng khóc của Âu Dương Huệ kéo rất đông bạn học lại đây, bọn họ vây quanh Nguyễn Băng, Âu Dương Huệ và Thẩm Mặc.

Lòng Nguyễn Băng trầm xuống, Thẩm Mặc đã vậy rồi, Âu Dương Huệ như vậy là muốn mình bị Thẩm Mặc giận cá chém thớt đây mà.

Nguyễn Băng liếc nhìn Âu Dương Huệ, chọc giận anh thì sao, bây giờ cô đã là kẻ chân trần chẳng sợ mang giày, dù sao thì kẻ ngu dốt trai lắm tiền cũng đã nói rồi.

Nguyễn Băng nghĩ vậy, ngược lại cũng rất uất ức nhìn Thẩm Mặc: "Em không làm vậy, đàn anh. Em không phải nói hai người."

Nháy mắt cô gọi hai từ đàn anh kia, cô thấy mắt Thẩm Mặc tối lại, sự thật bị câu đàn anh kia của cô kéo đi, đáng đời!

Thật không ngờ Thẩm Mặc là người đàn anh mà họ mời, đại học Vũ Hán có mấy nhân vật quan trọng, vừa vào học đã được trường chọn làm học sinh tiêu biểu đại diện cho học sinh mới phát biểu. Sau đó hai năm liền làm hội trưởng hội học sinh, năm thứ ba được đại học Cambridge nhận vào học, trực tiếp đến đó học thạc sĩ.

Đây chính là nhân tài chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tôi chỉ thích vợ tôi

Thẩm Mặc không thẹn với danh, rất nhanh chóng thay đổi cục diện trước mắt.

"Thứ nhất, tôi chỉ thích vợ tôi. Thứ hai, nếu người nào dám chọc vào tôi, tôi nhất định sẽ cho người đó đẹp mặt, em nói có đúng không, bà xã?" Trên mặt Thẩm Mặc là nụ cười dịu dàng, tay ôm eo Nguyễn Băng, cả người như đang tỏa sáng lấp lánh, làm cho các cô gái vỡ òa.

Chớp mắt, Nguyễn Băng cảm thấy eo mình bị Thẩm Mặc chạm vào, giống như bị trúng độc vậy, từ chỗ đó chạy dọc theo cả người có cảm giác nổi da gà, anh hình như là đang giúp cô, nhỉ? Ngon rồi.

Cô quên mất mình vốn muốn nói gì.

"Anh Thẩm à, thì ra đây là chị Thẩm... tôi bị si nịch, cô ấy đem tôi so với lam... nhỏ. Tuyệt đối không thể cứ như vậy được. Mọi người phân xử công bằng cho tôi, tôi bị cô ấy lăng nịch, chẳng lẽ cứ như thế sao? Nếu anh là chồng cô ấy, mời anh cho tôi một câu trả lời hợp lý!" Âu Dương Huệ không ngờ Thẩm Mặc lại giúp người đàn bà luống tuổi có chồng này, giận xanh mặt.

Nhưng những người ở đây căn bản không nghe thấy Âu Dương Huệ nói gì, mà chỉ bật phát thốt lên: "Trời ơi, Nguyễn Băng, tại sao lại như vậy, cô gả cho đàn anh, đây là thật ư? Chồng cô đúng là đàn anh Thẩm?"

Những người còn lại cũng nhiệt tình vây quanh Thẩm Mặc và Nguyễn Băng, riu ra riu rít hâm mộ rồi ghen tị.

Giống như giờ phút này là lúc họ cử hành hôn lễ vậy.

Âu Dương Huệ mặt đỏ bừng, ngơ ngác đứng tại chỗ, như bị cả thế giới bỏ lại.

Cô ta không được ai để ý tới, tại sao?

Những người này chỉ biết nịnh cao đáp thấp, ời, chẳng phải là coi trọng Thẩm Mặc có tiền, có thế sao?

Lúc này, cũng xuất hiện một người không dục dăng.

Trước đó, người đàn ông "Đệ Trung Hải" còn chân chó dắt tay Âu Dương Huệ, giờ tức giận đứng ra: "Đàn anh Thẩm, các người sao có thể ý thể hiếp người như vậy! Coi như Nguyễn Băng là vợ anh, cô ấy sao có thể tùy tiện nịch mạ người khác! Có tiền thì ngon lắm sao? Nguyễn Băng, mời cô nói lời xin lỗi với tiểu thư Âu Dương Huệ ngay lập tức."

Nguyễn Băng vừa bình tĩnh lại từ trong hoảng hốt, ồ, đã nhớ ra người này là ai, chính là người đứng đầu lớp trước kia, tên là Triệu Thành, trước kia hay tìm cô và Triệu Cẩm Niên gây phiền phức.

Anh ta đây muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, hay là muốn mượn việc công để báo thù riêng?

Nếu bị ức hiếp đến cùng, Nguyễn Băng cũng sẽ không lùi bước: "Tôi bỗng dưng sao lại mắng cô Âu Dương Huệ làm. nhỏ là gì? Tôi cũng không bị điên, các bạn nói có đúng không?"

Nói xong, Nguyễn Băng đẩy vô tội nhìn Âu Dương Huệ, cho là chỉ cô mới biết giả bộ làm người vô tội ư?

"Như tôi đã nói, cô vừa rồi chính là ngậm máu phun người! Chỉ cho người có tiền mua, cũng không cho người khác có tiền! Cô thấy đây chuyện này của tôi đẹp thì nói tôi là kẻ kiêu chác. Cô nói tôi bán cho Thẩm Mặc, cũng chính là chồng cô." Âu Dương Huệ như con sư tử cái nổi điên, lần nữa chiến hỏa lại đốt đến trên người Thẩm Mặc.

Mà so với Âu Dương Huệ, Triệu Thành càng hung hăng hơn, anh ta muốn thể hiện trước mặt nữ thần, đưa tay muốn đẩy Nguyễn Băng: "Chưa từng thấy người phụ nữ nào đồ kị như

vậy, mau xin lỗi."

Nhưng anh ta còn chưa chạm tới Nguyễn Băng thì đã bị một đám đánh ra ngoài.

Quyển cuối cùng của Thảm mặc, con người đen như biển sâu, nhìn chăm chăm vào Triệu Thành đang nằm trên đất.

"Đánh tôi, Thảm Mặc, anh dám đánh tôi, tôi phải báo cảnh sát. Còn nữa, còn có các cậu, các cậu đều là người chết à, không đến giúp tôi một tay?" Triệu Thành kinh hoàng nhìn mọi người, gào thét lên.

Mọi người đều im lặng, vốn là muốn khuyên can, giờ cũng im lặng thu bước chân về.

Triệu Thành làm như mọi người ai cũng thiếu nợ hắn cả triệu, mọi người không có sở thích làm M.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Thảm Mặc, không biết anh sẽ ứng phó thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hình như không đúng

Thảm Mặc thu lại nắm đấm, khí chất vẫn ung dung, ưu nhã như ban đầu, anh xoa xoa cổ tay, mặt đứng đưng: "Các người có thể tố cáo tôi, nhưng tôi cho là mình đang tự vệ."

Triệu Thành hoảng sợ chỉ vào Thảm Mặc, giận đến không nói được câu nào, cũng có phần hoảng sợ.

Thời khắc này, cặp mắt của Thảm Mặc sáng quắc như có lực uy hiếp vô hình, sắc bén như dao.

Nguyễn Băng nắm chặt tay mình, lúc này cô thấy anh rất đẹp trai, nhất định là ảo giác rồi.

Thảm Mặc nhẹ quét ánh mắt qua Nguyễn Băng, cô nhóc này, chẳng lẽ không nên cảm thấy biết ơn?

Anh bắt nắn híp mắt lại, lúc này mới nhìn một cái sắc lẹm về phía Âu Dương Huệ: "Cô còn gì để nói nữa không?"

"Thảm Tổng, tôi không có ý này, ý tôi là, tôi chỉ đùa thôi." Âu Dương Huệ hoảng sợ giải thích.

Thảm Mặc không nói gì, chẳng qua chỉ âm thầm nhìn chăm chăm cô ta.

Âu Dương Huệ chỉ vào kẻ mới vừa cố gắng bỏ chạy là Triệu Thành: "Là anh ta, anh ta muốn tập kích Thảm phu nhân, không có liên quan gì tới tôi, thật sự không liên quan đến tôi." Cô ta mặc kệ lúc trước Triệu Thành giúp mình, nếu giúp vậy thì hãy giúp tôi cùng đi.

Thảm Mặc yên lặng không nói, ánh mắt dừ ton.

Âu Dương Huệ rút cuộc hiểu rõ, lúc này cô nói gì cũng chỉ càng chọc giận anh, cô ta không thêm làm gì khác là thay bằng bộ dạng đáng yêu nói: "Em sai rồi, lần sau nhất định sẽ đến nhà xin lỗi, em đi đây, sẽ đi ngay lập tức."

Triệu Thành ngu ngốc muốn kéo cô ta lại, lại bị Âu Dương Huệ đẩy ra.

Nhìn bóng lưng hoảng hốt rời đi của Âu Dương Huệ, Triệu Thành ngậy đại.

"Ồi, nói không lại thì chạy rồi, tốt lắm, chúng ta không muốn đánh chó đã rơi xuống nước." Sở Kiều thấy tình hình có chút lúng túng, vội vàng đứng dậy giảng hòa.

Những người còn lại đều nói đúng vậy, thuận tiện bày tỏ đồng tình, không ngờ bạn học trước kia sẽ như vậy.

Thảm Mặc vẫn dịu dàng ôm eo Nguyễn Băng: "Tiểu Băng, em không sao chứ?"

Tiểu Băng? Ngon. Nguyễn Băng bị anh kích thích đến run rẩy, hoảng sợ nhìn anh.

Thảm Mặc chỉ cười nhạt, cánh tay dùng sức, Nguyễn Băng bị động được anh ôm đi vào bên trong: "Xin lỗi, thời gian của tôi không nhiều, cho bằng ăn com trước đi?"

"Được được." Mọi người đều gật đầu.

Tất cả mọi người đều vây quanh Thảm Mặc và Nguyễn Băng đi vào trong phòng, nếu người đáng ghét đã đi rồi, mọi người có thể bắt đầu trao đổi.

Thảm Mặc hiện là thương nhân đứng đầu thành phố A, ai có giao thiệp nhiều với anh cũng không có điểm nào không tốt.

Hơn nữa, đàn anh Thảm lại vừa đẹp trai thủ đoạn cũng mạnh mẽ, làm mọi người càng kính trọng, ngưỡng mộ.

Rất nhanh bên ngoài đã chỉ còn lại Triệu Thành ngơ ngác đứng nguyên ở chỗ cũ, Sở Kiều vỗ vai anh ta: "Đừng đứng trần ở đây nữa, đồ ăn rất nhiều, hạng nhất ạ!"

Triệu Thành vẫn không nhúc nhích, lúc Sở Kiều đi, ánh mắt anh ta đầy oán hận nhìn Thảm Mặc trong phòng bao, dường như anh có thể luôn giòi như vậy, một ngày nào đó, tôi muốn anh phải quỳ xuống khóc xin tôi!

Thảm Mặc như đã hoàn toàn quên chuyện Âu Dương Huệ và Triệu Thành, bộ dạng rất đứng đưng, nhưng đối với những câu hỏi của mọi người thì đều trả lời rất phải đạo, cuối cùng anh nhìn lướt qua Nguyễn Băng: "Hôm nay cô làm cho mọi người phiền lòng, chẳng lẽ không nên mời mọi người?"

Nguyễn Băng dừng lại chút, đoán số tiền còn tổng thế, cô cười nói: "Hôm nay làm mọi người sợ hãi, bữa này để mình mời nhé."

Thẩm Mặc nghe vậy, khoe miệng từ từ nâng lên một chút nhưng lại như băng.

Một lát sau, trợ lý Lâm đến tìm Thẩm Mặc, hình như đưa cho anh tiếp một cuộc điện thoại, Nguyễn Băng không để ý.

Nhưng không lâu sau, nhân viên phục vụ đi tới nói: "Thẩm phu nhân, Thẩm tiên sinh có chút chuyện, nên đã đi trước. Đúng rồi, Cái cuối cùng là một chai Lafite 82 năm, xin mời mọi người thưởng thức.

Mọi người nghe đến Lafite 82 năm thì bùng nổ.

Chỉ có Nguyễn Băng là xanh cả mặt, có chút không đúng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tự nhiên mắc nợ

Nguyễn Băng lên trốn vào phòng vệ sinh nữ để gọi điện thoại cho Thẩm Mặc: "Anh Thẩm, chai Lafite kia là anh gọi phải không?"

Đầu dây bên kia, Thẩm Mặc suy nghĩ cẩn thận rồi đáp: "Đúng."

"Anh gọi một chai Lafite 82, nghe nói giá đến mấy trăm ngàn nhân dân tệ." Nguyễn Băng nhắc nhở.

"Đúng." Thẩm Mặc hồ hững đáp.

Đúng là muốn điên lên mà: "Nhưng tôi không có nhiều tiền như thế."

Thẩm Mặc nói: "Vậy sao cô lại mời?"

Nguyễn Băng cố nén tức giận: "Không phải tôi muốn mời, là anh bảo tôi mời."

"Cho nên cô mời?"

Nguyễn Băng hít sâu một hơi: "Đúng, tôi nghĩ là quan hệ của chúng ta đã dịu lại, nhưng không ngờ rốt cuộc anh lại hãm hại tôi."

"Ôi, khi nào thế?" Thẩm Mặc điều cốt.

Quả nhiên, tin tưởng anh ta là việc làm ngu ngốc!

"Anh đùa giỡn tôi như vậy vui không?" Nguyễn Băng cắn răng nghiến lợi nói.

"Cũng tạm." Thẩm Mặc trả lời ngắn gọn.

Nguyễn Băng hận không thể lôi Thẩm Mặc từ đầu dây bên kia ra đây cắn mấy nhát: "Tôi nói rồi, một buổi chiều ba năm trước, tôi không làm gì cả, ngày đó tôi đi tiễn Triệu Cẩm Niên, sân bay có rất nhiều người có thể làm chứng cho tôi, tôi ở sân bay cả ngày, buổi tối, ba tôi đón tôi về!"

"Tại sao cô ở đó cả ngày?" Thẩm Mặc im lặng một chút rồi hỏi.

"Được rồi, không nói nữa, anh chính là tên khốn kiếp nhất trên đời!" Nguyễn Băng cho là mình sẽ không đau lòng nữa, nhưng cô quá mềm yếu, nước mắt cứ thế tuôn ra.

Một lúc sau, cô hít sâu, chuẩn bị cúp máy.

Giọng nói của Thẩm Mặc lạnh lùng truyền đến: "Cô có thể mượn tôi tiền."

"Mượn? Anh là chồng tôi, cho tôi tiền chẳng phải là đạo lý sao?" Nguyễn Băng cắn răng nghiến lợi nói.

"Không phải cô muốn ly dị ư? Như vậy tôi sẽ không phải là chồng cô nữa. Sao nào, cô không muốn ly hôn nữa?" Thẩm Mặc cười nhạt.

Nguyễn Băng im lặng, hít sâu nói: "Được, tôi mượn."

"Kỳ hạn 3 năm, sau khi ly dị bắt đầu tính lãi. Thư ký Lâm chờ cô bên ngoài." Thẩm Mặc đã đạt được mục đích, cúp điện thoại, Nguyễn Băng tức giận, hận không thể ném điện thoại xuống đất.

Anh ta có ý, anh ta biết mình muốn ly dị, muốn rời khỏi cuộc hôn nhân đáng sợ này, cho nên cố ý dây vò mình!

Nguyễn Băng biết rõ, cũng bối biết rõ, cho nên cô càng hận hơn, hận đến lòng đau như rì rầu.

Cô nghiến răng kèn kẹt.

"Tôi nhất định sẽ ly dị cho anh xem." Nguyễn Băng siết chặt điện thoại di động, đập đập đầu vào cửa nhà vệ sinh,

Lúc Nguyễn Băng đi ra ngoài, cô giận đến nổi tay run lên, rốt cuộc thì tự nhiên lại nợ lại phải nợ 150 ngàn, để thanh toán bữa "Hồng môn yến" này.

Tiền bạn học xong, Nguyễn Băng và Sở Kiều lấy số liên lạc của nhau.

Nguyễn Băng lên được taxi thì hoàn toàn mệt lử, thật hy vọng đây là ác mộng.

Nhưng cô không phải người thích than thân trách phận, xuống xe, trở lại phòng của Thẩm Mặc, cô đã nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Việc cần làm là viết đơn ly hôn và đi làm trả nợ. Đáng ghét, trong thỏa thuận, tên kia còn yêu cầu lãi sau ly hôn.

Cô gọi điện hỏi ý kiến Sở Kiều, cô tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Trung, tốt nhất là làm giáo viên hoặc thư ký sẽ dễ dàng xin được việc. Cô đang thiếu tiền, công việc giáo viên tuy nhàn nhã, nhưng kiếm được ít tiền, tốt nhất là tìm một công ty lớn, xin làm thư ký.

"Công ty của chồng cậu cũng không tệ, Thẩm thị là tập đoàn lớn nhất ở thành phố A, thậm chí là cả nước, chồng cậu làm CEO 3 năm, không chỉ giúp công ty vượt qua được đại nạn, hơn nữa bây giờ Thẩm thị phát triển hơn nhiều trước kia, rất có tiền đấy." Sở Kiều khen Thẩm Mặc không dứt lời, Nguyễn Băng chỉ muốn cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Làn Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nguyễn Băng không biết bình thường Thẩm Mặc đi làm sẽ thế nào, nhưng, mình đi xin việc ở Thẩm thị, anh ấy nhất định sẽ ném sơ yếu lý lịch vào mặt cô, sau đó đánh giá cô mọi thứ không hợp, nói cô như vậy mà cũng coi là tốt nghiệp ngành tiếng Trung?

Cô vẫn tự biết bản thân mình.

Thêm nữa cô chẳng hề tự tin, vì vậy, cô đã mua mấy quyển báo, tìm mấy công ty nhỏ để xin việc.

"Cô Nguyễn, sau khi tốt nghiệp cô đã lập gia đình, sau đó căn bản chưa từng làm bất kỳ công việc gì? Xin lỗi, công ty chúng tôi vẫn muốn tìm một thư ký có kinh nghiệm."

"Vâng, cảm ơn."

"Cô Nguyễn, cô có thể đi công tác bất kỳ lúc nào chứ?"

"Tôi không đi được, xin lỗi."

"Cô Nguyễn, vì sao đã kết hôn ba năm mà vẫn chưa có con? Cô không nên hiểu lầm, chẳng qua tôi nghĩ, nếu cô không thể sinh con thì chắc chắn tâm trạng sẽ không tốt, sẽ ảnh hưởng đến công việc, nghe nói bây giờ việc thụ tinh trong ống nghiệm rất phổ biến, nếu làm cái đó thì chẳng phải sẽ phải xin nghỉ rất nhiều sao? Nếu như cô không định sinh con, xin lỗi cô, công ty chúng tôi không muốn tuyển người không muốn có con cái."

"Vậy, nếu như tôi với chồng có mâu thuẫn thì sao?"

"Vậy thì càng không được, thư ký là người làm nghề gia thiệp, ngay cả quan hệ với chồng cô cũng không xử lý tốt, chúng tôi sao có thể trông cậy cô giúp xử lý mọi chuyện quan hệ với khách hàng giúp ông chủ đây?"

"Được, cảm ơn."

Bôn ba một ngày, khắp nơi đều là vách ngăn, Nguyễn Băng lập tức về nhà, ngã ra salon, cảm giác như cá bị mắc cạn, đang trơ mắt nhìn mình ngã gục.

Đúng lúc này thì điện thoại của cô reo, Nguyễn Băng nhắm mắt mò được điện thoại rồi nghe máy.

"Nguyễn Băng, con xuất viện sao không nói với mẹ một tiếng." Đầu dây bên kia trước sau vẫn là một giọng chỉ trích, Nguyễn Băng ngồi dậy, là mẹ chồng Tô Cẩm, Nguyễn Băng dùng sắc nhắm chặt mắt lại, hận không thể lập tức ngắt điện thoại.

"Mẹ, con mới xuất viện không lâu, nên -- chưa kịp gọi điện cho mẹ." Nguyễn Băng giải thích.

Tô Đan bên kia càng tức giận hơn: "Con dâu thời xưa, buổi sáng phải tới kính trà mẹ chồng, tôi đối với cô đã rất khoan dung rồi phải không? A, đối tốt với cô thì bị cô bắt nạt hà, tôi chưa từng thấy người con dâu nào lười như vậy, bây giờ cô tới đây, tôi ở tầng năm trung tâm thương mại, mua đồ cũng không mua cho tôi, cũng không thấy mua cho chồng bao giờ? Người làm vợ như cô, không quan tâm tới chồng có một chút nào cả? Áo sơ mi của Thẩm Mặc đều là tôi mua. Mấy người các chị nói xem, con dâu của tôi, đúng là còn lớn hơn cả mẹ chồng như tôi đây."

Nguyễn Băng lúc này mới biết là bên cạnh Tô Đan còn có mấy người chị em, bình thường đều xem con dâu như người giúp việc.

"Mẹ, con--"

"Làm sao? Cô không đến, cô muốn tôi điện thoại cho cảnh sát hỏi xem, cô con dâu của tôi như vậy có phải là tôn kính người già không? Như vậy có đáng ngồi tù không?" Tô Cẩm cay nghiệt nói.

Nguyễn Băng im lặng, sau đó không thể làm gì hơn, cô nói: "Con chỉ muốn nói là con đang ở ngoại thành, đi tới đó có thể sẽ khá lâu."

"Đi ngoại thành làm gì? Người vợ tốt sao lại đi nơi đó,..." Tô Cẩm sau đó lại dài dòng thêm mười phút.

Nguyễn Băng để điện thoại ra xa, ánh chừng khoảng thời gian, sau đó mới cầm điện thoại lên, đúng lúc Tô Cẩm nói: "Tôi nói cô có nghe thấy không, sao không lên tiếng?"

"Con có nghe đây." Nguyễn Băng nói.

Tô Cẩm mới lạnh lùng nói: "Còn không tới nhanh lên, bắt xe tới, ngay lập tức!"

Nguyễn Băng cúp điện thoại, ngồi trên salon ngẩn người một lúc lâu, không đi không được, lúc này mới đứng lên, dùng nước lạnh rửa mặt, cố gắng kìm nén tức giận, đi đón mẹ chồng.

Lúc Nguyễn Băng đến cửa nhà hàng tây ở tầng năm, trung tâm thương mại, vừa vào phòng bao cô liền ngã ra.

Cô chỉ thấy mẹ chồng cô, một người đàn bà sống trong nhung lụa và cổ điển, mà lúc này đầu tóc lại rối bù, vô cùng tức giận mà túm lấy một cô gái ra sức đánh.

Nguyễn Băng vừa đi tới, mấy người chị em tốt của mẹ chồng cô vội vàng đẩy cô nói: "Đi nhanh, cô gái trẻ kia vừa tới nói với mẹ chồng cháu, nói cô ta là cái người đó của chồng cháu--Ồi chào, mẹ chồng cháu không nói tiếng nào đã đánh, đúng là dọa người ta sợ."

Lúc này, Âu Dương Huệ bị đánh đến mặt mũi sưng lên, máu mũi đã bắn lên cái áo khoác Prada của cô ta.

"Còn đứng đó làm gì? Cô là đồ vô dụng." Tô Cẩm quay đầu nhìn thấy Nguyễn Băng, lập tức lạnh lùng nói: "Nếu cô có thể quản lý người đàn ông của mình thì đã không để con hồ ly tinh này tới đây làm bẩn mắt tôi."

Nguyễn Băng không nghĩ tới Tô Cẩm sẽ đem chiến hỏa đốt tới người mình, lửa trong lòng cô đã nhin cả ngày, lúc này bùng lên, cô yên lặng nhìn Tô Cẩm, sau đó lạnh nhạt nói: "Sao còn phải quản? Chồng không dạy vợ điều này?"

Rõ ràng là cha mẹ không dạy con, sai là ở cha mẹ.

"Ôi, là tôi xúc động nhất thời xem vào chuyện của người khác hả?" Tô Cẩm nghe vậy thì bùng nổ, ném Âu Dương Huệ đang khóc sướt mướt ra, tay chỉ vào mặt Nguyễn Băng, Nguyễn Băng lạnh nhạt nhìn cô, sự kiên cường hiếm có của cô làm cho Tô Cẩm có chút khó hiểu.

Tô Cẩm thu tay lại, hung dữ nói: "Được, tôi không để ý đến nữa, xem Thẩm Mặc khi nào sẽ đuổi cô ra khỏi nhà chúng tôi, hừ, tùy tiện tìm một cô dâu cũng tốt hơn cô gấp trăm ngàn lần!"

Nguyễn Băng xụ mặt không nói gì, Tô Cẩm cảm thấy không vui, sau đó đã dẫn theo các chị em của bà ta tức giận bỏ đi.

Nguyễn Băng liếc nhìn Âu Dương Huệ, quả thực cảm thấy rất không thú vị, cho nên cô không định nói gì cả mà cứ thế bỏ đi.

Nhưng lúc này, cửa kêu két một tiếng, rồi bị mở ra, Nguyễn Băng còn chưa kịp phản ứng gì, Âu Dương Huệ đã lớn tiếng khóc: "Thẩm tổng, Thẩm tổng, anh nhìn xem, hu hu, vợ anh đánh người! Cô ấy đánh em!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Con thỏ nóng lên cũng có thể cắn người

Nguyễn Băng bất ngờ ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của Thẩm Mặc, anh dùng ánh mắt dò xét nhìn cô, lại hình như là qua cô, anh nhìn thấy chuyện năm đó làm anh tức giận.

Đúng như thế, Thẩm Mặc chợt cảm thấy cảnh này với cảnh buổi chiều ba năm về trước có chút tương tự, chẳng qua người bị đánh không phải Âu Dương Huệ, mà là ---

Quả nhiên là người đàn bà này, cô ta còn dám cãi!

Ánh mắt anh nặng nề, mang theo mấy phần lạnh lẽo.

Chóp mắt, Nguyễn Băng cảm thấy tay chân đều lạnh như băng, cô mím môi: "Lời của Âu Dương Huệ anh cũng tin ư? Là mẹ anh, không phải tôi."

"Ôi, lời như vậy mà cô cũng nói được, mẹ tôi?" Thẩm Mặc cười nhạt, khước mắt lạnh băng.

Mặt Nguyễn Băng nóng lên, cắn môi nói: "Đúng là mẹ."

Trước mặt Nguyễn Băng, Thẩm Mặc bấm điện thoại gọi cho mẹ mình: "Mẹ, mẹ đang ở đâu?"

"Thẩm Mặc, mẹ ở nhà, đang nấu cháo gà con thích nhất đây, con có muốn về ăn không?" Giọng nói của Tô Cẩm từ điện thoại truyền đến, Thẩm Mặc mở loa ngoài, mỗi một câu Tô Cẩm nói, rất rõ ràng truyền tới từ điện thoại, trong lời nói cũng có thể thấy bà ta đang rất vui vẻ, không hề giống người đã hành hung người đàn bà khác lúc trước chút nào. Nếu không phải Nguyễn Băng chính mắt nhìn thấy, cô đúng là không tin.

Nguyễn Băng thầm cảm thấy hông bắt, cắn răng nói: "Mẹ, mẹ vừa dạy dỗ cô Âu Dương Huệ, bây giờ đưa cô ta đi bệnh viện được không?"

"Âu Dương Huệ nào? Tôi không biết cô đang nói gì." Giọng Tô Cẩm lập tức sắc nhọn: "A, người đàn bà như cô thật ác độc! Bình thường không hiểu thuận với mẹ chồng cũng được, bây giờ còn học người ta đổ oan cho tôi? Thẩm Mặc, con xem, đây chính là vợ con đó, ngay trước mặt con mà dám vu oan hãm hại mẹ, nếu con là con trai mẹ, thì thay mẹ đánh cô ta một trận, để cho cô ta biết bổn phận của người làm vợ!"

Nguyễn Băng không dám tin, tròn to hai mắt, trên đời sao có người đáng sợ như vậy! Cô cảm thấy rất bức bối, nhưng chỉ có thể cố gắng nhẫn nại.

Thẩm Mặc cúp điện thoại, ánh mắt chăm chọc: "Sao, cô còn lời gì để nói?"

"Tôi hỏi anh có tin tôi không?" Môi Nguyễn Băng hơi run run, cảm giác mình có trăm cái miệng cũng không thể tự bào chữa được.

Cô cảm thấy miệng đắng ngắt: "Ôi, tôi cũng không có sức mà cãi lại, nhưng đúng là tôi vô tội, cho nên, tôi nhất định sẽ không để các người khi dễ tôi như vậy."

Nói xong, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, tức giận nhìn Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc nắm chặt tay, nhìn như rất muốn đánh cô, bầu không khí hết sức nguy hiểm.

Lúc này, Âu Dương Huệ không biết đã bỏ chạy từ lúc nào, nhào vào lòng Thẩm Mặc, ôm eo anh: "Thẩm tổng, vừa rồi cô ấy vừa đánh em, như một người đàn bà chanh chua vậy, Thẩm tổng, chẳng qua là em vội tới xin lỗi cô ấy, nhưng cô ấy không nói câu nào, đã nhào tới đánh ngay! Cô ấy ghen tỵ đến phát điên nên chuyện gì cũng có thể làm được. May mà em da mặt dày, nếu là một cô gái tự ái cao, bị làm nhục như vậy, đã muốn chết đi rồi."

Cô ta vừa dứt lời, thì đã thấy Thẩm Mặc đột nhiên đi tới chỗ Nguyễn Băng: "Theo tôi về!"

"Anh đừng tới đây." Nguyễn Băng lùi về góc tường, rồi nhanh chóng gửi một tấm ảnh cho ai đó?

Ánh mắt Thẩm Mặc lập tức lạnh đi, hình như anh thấy Nguyễn Băng gửi hình gì đó cho cha anh.

Thẩm Mặc nghi hoặc hỏi: "Vừa rồi cô gửi cho ba tôi cái gì?"

Nguyễn Băng sợ hãi phòng bị: "Anh, Anh đoán xem, nếu, nếu các người liên hiệp lại hãm hại tôi, cũng đừng trách tôi không khách khí."

"Đưa điện thoại di động cho tôi." Thẩm Mặc đi tới trước mặt Nguyễn Băng đưa tay ra, ánh mắt nhìn rất kinh khủng.

Nguyễn Băng xoay người chạy: "Không."

"Nếu tôi bắt được thì cô nhất định sẽ chết!" Thẩm Mặc cắn răng nói: "Vợ à, em chưa từng thử qua kết quả của việc xúc phạm tôi?"

Lòng bàn tay Nguyễn Băng lạnh một mảng lớn, nhưng cái gì cũng không xia vào, cô lớn tiếng nói: "Tôi đã từng trải nghiệm rồi, chỉ nói anh một câu mà ị anh lừa mấy trăm ngàn, sẽ không có lần sau nữa đâu."

Thẩm Mặc nghe vậy, từ từ đi tới bên cô, ánh mắt u ám như đầm sâu: "Không, đây chỉ là một trừng phạt nhỏ mà thôi."

Nhân lúc Nguyễn Băng vẫn còn kích động, anh ép sát tới bắt lấy tay Nguyễn Băng

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chân tướng tàn nhẫn như vậy

Anh đột nhiên ra tay, Nguyễn Băng xúc động không kịp đề phòng, cô kêu lên một tiếng sợ hãi, theo bản năng cô đập một nhát vào vị trí trọng yếu của người đàn ông.

Thẩm Mặc không ngờ tới người đàn bà nhất như thỏ này khi phản kháng cũng hung dữ ác độc như vậy.

Không thể làm gì khác là né người qua, thấy Nguyễn Băng đá tiếp chân kia, bất đắc dĩ anh đẩy cô vào vách tường, đè lên người cô, vòng hai tay cô lại phía sau, lạnh lùng nói: "Đề tôi nói cho cô biết đặc tội với người của tôi..."

Nguyễn Băng bỗng nhiên bị một người đàn ông xa lạ chặn lại, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng. Cô muốn phản kháng, nhưng sức lực của hai người quá chênh lệch, cô căn bản không nhúc nhích được.

Vì vậy, cô đột nhiên nhón chân lên, dùng sức cắn vào môi Thẩm Mặc.

"A, Shit!" Thẩm Mặc bắt ra lời chửi rủa, cúi đầu ôm môi.

Thẩm Mặc đau đến nhủi chặt mày, đáy mắt thoáng qua một tia hứng thú, nhóc con này thật kỳ lạ.

Lúc này, trợ lý Lâm ngơ ngác nhìn phu nhân quần áo, tóc tai xộc xệch đang chạy ra từ trong phòng bao, mặt còn đỏ bừng, không kiểm được mà nghĩ linh tinh.

Anh ta do dự có nên hay không nên đi vào, không biết Thẩm tổng đã mặc xong quần áo chưa, không, phải là đã mặc quần áo từ tế chưa?

Vì vậy, anh lựa chọn trước tiến giúp Âu Dương Huệ mới bỏ ra kia gọi bác sĩ.

Lúc trợ lý Lâm đi vào bàn giao, thấy trong tay Thẩm Mặc đang cầm một cái túi, mặt không có biểu cảm gì, chẳng qua là nếu không có vết thương trên khóe miệng, và áo sơ mi trắng có nhiều máu như vậy, sẽ càng kỳ thế hơn.

"Thẩm tổng?" Trợ lý Lâm lòng run lên đi tới: "Tôi lập tức gọi bác sĩ nhé?"

"Không vội," Thẩm Mặc ngăn anh ta lại, và ném chiếc túi Hermes màu bạc trước mặt Trợ lý Lâm: "Đây là túi của mẹ tôi, phải không?"

Trợ lý Lâm khó hiểu, nhìn một chút rồi nói: "Đúng là -- rất giống túi của phu nhân ạ."

Rào, toàn bộ đồ trong túi xách bị rơi ra đất, có một tấm hình lúc trẻ của Tô Cẩm, tấm hình này được bà ấy đặt trong túi và lúc nào cũng đều mang theo.

Trợ lý Lâm tin tưởng đây chính là chiếc túi xách của phu nhân, không thể sai.

Thẩm Mặc nhìn những thứ đó, có chút buồn cười: "Con nhóc kia, hạ miệng cũng thật độc ác."

Ngón tay thon dài của anh sờ vết thương trên miệng mình, rất đau, muốn không nhớ cô cũng khó!

"Thẩm tổng, hay là anh đi bác sĩ trước đi, bác sĩ đang ở bên ngoài, vừa giúp Âu Dương tiểu thư băng bó vết thương." Trợ lý Lâm nhẹ nhàng đề nghị.

Thẩm Mặc nghe thấy vậy, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, khôi phục lại vẻ uy nghiêm quý khí của người ở tầng lớp thượng tầng, anh gật đầu nói: "Chúng ta đi ra ngoài."

Bản thân lại bị một con nhóc đánh lên, nghĩ thế nào anh cũng cảm thấy khó chịu.

Nhưng ở bên trong phong bao kia, lúc nhặt được cái túi của mẹ anh, Thẩm Mặc cũng biết hẳn là đã oan uổng cho Nguyễn Băng, chẳng qua vậy thì sao? Cô đang thiếu nợ anh, thiếu rất nhiều.

Thẩm Mặc đen mặt đi ra ngoài, thấy gương mặt xinh xắn của Âu Dương Huệ quần vải thừa, trên người cũng vậy, đôi mắt đáng yêu nhìn Thẩm Mặc: "Thẩm tổng, em rất đau, anh hôn

em một chút có được không?"

Thẩm Mặc nhướn mày, trợ lý Lâm cùng bác sĩ của Thẩm gia cũng làm như không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xà, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tỷ muội có độc

Thẩm Mặc lạnh nhạt nhìn Âu Dương Huệ nói: "Đi ra!"

Âu Dương Huệ cứng người, cắn môi, đứng dậy khỏi người Thẩm Mặc, đang hoảng đứng trước mặt anh nói: "Thẩm, Thẩm tổng."

"Người đánh cô là mẹ tôi, đúng không?" Thẩm Mặc cười lạnh lùng.

Âu Dương Huệ không ngờ mình sẽ bị lộ tẩy, người hon run lên: "Thẩm tổng, em..."

Thẩm Mặc đi tới, nắm mặt cô ta nâng lên: "Bây giờ lập tức rời khỏi thành phố A, vĩnh viễn không được quay lại!"

Âu Dương Huệ khóc: "Thẩm tổng, xin anh đừng như vậy, dù thế nào chúng ta cũng từng có một khoảng thời gian..."

"Một khoảng thời gian gì?" Thẩm Mặc lạnh lùng chăm chọc nhìn cô ta, cảm áo đi ra ngoài.

Âu Dương Huệ tức giận đến vặn vẹo khuôn mặt, hung hăng cắn môi, cuối cùng tức giận đập cái túi channel xuống ghế, khuôn mặt xinh đẹp càng khó coi.

Điện thoại trong túi xách không ngừng vang lên, Âu Dương Huệ giống như phát điên, hoàn toàn không để ý tới.

Vì ngày hôm nay, cô ta đã cố gắng bao lâu, hy sinh rất nhiều!

Cô ta không muốn cứ thế này mà rời đi, bắt đầu lại từ đầu.

"Chị, thế nào rồi? Ai đánh chị?" Âu Dương Tú vẫn không gọi được điện thoại, lúc này mới tìm đến, thấy chị mình chật vật ngã trên đất như vậy, cô ta rất tức giận, tới đỡ chị dậy. Bên ngoài, nhân viên phục vụ ngó vào, Âu Dương Tú cau mày, đi tới đóng cửa lại.

"Chị! Ai đánh chị, em giúp chị trả thù!" Âu Dương Tú tức giận nói, ánh mắt ngoan độc.

Âu Dương Huệ khóc: "Nguyễn Băng, là Nguyễn Băng đánh chị, còn để Thẩm Mặc đuổi chị đi, cô ta chính là ghen tị Thẩm Mặc thích chị. Tú, chị phải đi, sau này một mình em phải sống cho tốt."

"Cái gì? Nguyễn Băng? Lại là Nguyễn Băng!" Âu Dương Tú cắn răng.

Cô ta ngày đó vu cáo Nguyễn Băng, sau đó bị Nhật Báo Hương Giang sa thải, mấy ngày nay vẫn luôn đi tìm việc, nhưng bởi vì bị sa thải, cho nên các nơi không chỗ nào muốn nhận cô ta.

Trong bụng vốn đã đang giận giữ, không ngờ rằng, người đàn bà làm cô ta bị sa thải lại đánh chị cô ta.

Âu Dương Tú bị chọc tức.

Cô ta chống tay đứng lên, tức giận nói: "Chị, đừng khóc nữa, hừ, không phải chị là một con đàn bà chưa từng trải sự đời sao? Cho cô ta chút dạy dỗ, để cô ta sau này không dám đối nghịch với chúng ta nữa."

Âu Dương Huệ nghe thấy những gì mình mong muốn, cô ta biết em gái này của cô ta thực ra có chút giao tình với bọn côn đồ, vì vậy ánh mắt sáng lên: "Nhưng Thẩm Mặc rất đáng sợ, chúng ta không thể trêu chọc vào anh ta đâu."

"Yên tâm đi, em cam đoan, người đàn bà kia chịu thua thiệt, căn bản sẽ không dám nói với Thẩm Mặc, thậm chí, cô sợ nhất chính là bị Thẩm Mặc biết." Âu Dương Tú thâm độc nói.

Âu Dương Huệ cười, sờ mái tóc của mình: "Em gái, em nhanh làm đi, chị rất mong được trả thù! Hừ!"

Âu Dương Tú khinh bỉ nhìn chị mình.

"Không gấp, dù sao cũng phải chờ Thẩm Mặc không để ý đến chúng ta nữa mới được, chị, nếu Thẩm Mặc đã bắt chị phải rời khỏi thành phố A, vậy chị mau đi trước, chờ mọi chuyện qua đi lại trở lại, em xong việc sẽ đi tìm chị." Âu Dương Tú nói,

Âu Dương Huệ mặt đầy kích động: "Không được, chị phải ở đây để xem kết cục của cô ta."

Âu Dương Tú lạnh lùng nói: "Nghe em, đừng chậm trễ!"

Âu Dương Huệ thấy em gái nổi giận, lập tức không dám lên tiếng nữa.

Âu Dương Tú cầm điện thoại: "Lão Ngũ, có vụ làm ăn anh có làm không?"

"Ừ, có tiền thì dễ nói chuyện."

"Trước tiên anh theo dõi một người đàn bà, tôi gửi ảnh cho anh, đúng rồi, cẩn thận đừng theo dõi quá gần."

"Nhớ mỗi ngày đều phải chụp hình, đến lúc còn dùng tới."

Âu Dương Huệ bên cạnh nghe vậy mà vui sướng cười lên, giương như đã thấy được Nguyễn Bổng tóc tai xốc xếch, đáng vẻ khốc lóc vì bị khi dễ, thấy em gái mình đã an bài đầu vào đây, cô ta tin chắc, lần này Nguyễn Bổng nhất định bị chinh cho thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Này Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Xin hãy cứu bà nội tôi

Tác giả: La Khả Khả

Dịch: Ngongngonghinh

"Gần đây xảy ra vụ án cô gái đi du lịch saud đó mất liên lạc, hy vọng mọi người chú ý hơn, cố gắng đi cùng bạn bè lúc đi du ngoạn, đừng một mình đi ra ngoài."

Sáng sớm, trên ti vi đang phát mục tin tức, Nguyễn Bổng nghe rất thờ ơ, cô nhớ đến bà nội.

Không chán chờ lâu nữa, Nguyễn Bổng nhanh chóng thu dọn đồ đạc, bắt xe đi ngoại thành phía nam.

Nhà bà nội cô ở ngoại thành phía Nam, có một cái sân nhỏ, trong sân có một cây lê rất lớn, đến mùa thì cây lê sẽ nở đầy hoa trắng, Nguyễn Bổng nhìn ánh nắng mặt trời rực rỡ bên ngoài, tim bỗng nhiên đập nhanh một cách khó hiểu.

Đẩy cánh cửa gỗ ra, Nguyễn Bổng cười, thuận tiện gọi điện thoại lên, mở chức năng quay phim, phải đem nét mặt vui vẻ của bà nội ghi lại.

Nguyễn Bổng đang mang hành lý đi vào bên trong, thì nghe thấy giọng bà nội, nhưng giọng này...

"Y tá Lý, phiền cô giúp tôi đổi bỏ nước tiểu, nó đầy sắp tràn rồi." Giọng bà nội khàn khàn.

Sau đó là một giọng nói trẻ có vẻ bất mãn: "Bà sao vậy, không phải là đã bảo bà uống ít nước thôi hay sao? Tại sao lại tiểu nhiều thế! Không đồ, nếu không bà sẽ lại chẳng nhớ được lâu, lớn tuổi rồi còn vụng miệng, bây giờ tôi sẽ để cho bà suy nghĩ về việc đó."

Nguyễn Bổng đứng ở cửa, bị con tức giận kích thích đến choáng váng.

Có phải cô nằm mơ không? Đây là chuyện gì!

Y tá Lý là cháu gái của em gái Tô Cẩm, Tô Cẩm khen cô ta đến tận trời, những lúc Nguyễn Bổng tới, y tá Lý đều tươi cười, đối xử với bà nội rất tốt, bà nội trước giờ cũng chưa từng nói xấu cô ta, không ngờ, thật không ngờ, bình thường bà nội trải qua những ngày như vậy.

Nguyễn Bổng nắm chặt tay!

Bà nội vẫn còn đang giải thích với cô ta: "Tôi thật sự không uống nhiều, tôi khát, quả thực nhịn không được nên mới..."

Vị y tá Lý kia mặt không đổi sắc, vung tay tát bà cụ đang ngồi trên xe lăn!

Bà nội hình như bị choáng váng, kêu lên mồm to tiếng rất nhỏ, sợ hãi che mặt lại, nhìn như thế có thể thấy đây không phải lần đầu, cho nên trên mặt bà nội không có vẻ ngạc nhiên.

Hừm, lý trí của Nguyễn Bổng lập tức bị mất đi.

"Chát!"

Nguyễn Bổng tát vào mặt y tá Lý, đánh xong chỉ cảm thấy bàn tay đau rất.

"Cô, cô dám đánh tôi!" Cô y tá kia bị choáng váng, bụm mặt, gạt mình nhìn Nguyễn Bổng, không nghĩ ra sao vị nữ chủ nhân này lại tới.

Lập tức, bởi vì đau đớn trên mặt, cô ta cầm tức đứng dậy, lúc này, mặt cô ta đã sưng một mảng.

Cô ta không thấy mình sai chút nào, ngược lại, tức giận nói: "Cô dựa vào cái gì mà đánh tôi!"

Nguyễn Bổng hít sâu một hơi nhìn cô y tá kia ngã xuống đất, nở nụ cười ngạo nghễ: "Thật xin lỗi, tôi vô tình đánh cô, cô muốn bao nhiêu tiền, tôi bồi thường tiền thuốc thang cho cô."

"Cô dám đánh tôi, cô dám đánh tôi! Đừng nghĩ cô là thiếu phụ nhân nhà họ Thẩm, cô cũng chỉ là công cụ sinh sản, hãy xem tôi dạy dỗ cô thế nào!" Cô gái trẻ kia vẫn còn rất hung hăng, lập tức bò dậy từ dưới đất, hét lên một tiếng, nhào về phía Nguyễn Bổng.

Nguyễn Bổng dùng sức đẩy cô ta ra, quơ quơ điện thoại di động nói: "Cô còn làm càn nữa, tôi lập tức đem video này phát tán lên internet, xin mời cô lập tức đi khỏi nhà tôi, rời khỏi bà nội tôi!"

Cô ta ngẩn ra, biết là đã bị Nguyễn Bổng quay video lại, cô ta bị hù dọa, lao đảo chạy nhanh ra ngoài.

Nguyễn Bổng ngần ngại, lúc này cảm thấy như đã dùng hết sức lực của toàn thân, cả người không nhịn được mà phát run.

Một giây sau, cô bưng mặt khóc.

Bà nội bị cô khóc làm cho sợ hãi, vội vàng kéo cô nói: "Không sao, không sao đâu, bà lớn tuổi như vậy rồi, có chuyện gì mà chưa từng thấy qua, không việc gì, cô ta còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, bà không trách."

"Không, không phải thế, để bà phải chịu khổ, con thật có lỗi, con không nê gả cho Thẩm Mặc, không nên rời khỏi bà nội, con hối hận, con thật sự rất hối hận." Nguyễn Bổng suy sụp,

gọng nước nở, sứt sùi, đau lòng cho bà nội, cũng hối hận vì những gì mình đã làm.

"Bà nội, con không về nữa, con muốn ở cùng bà." Nguyễn Băng ôm chặt bà nội, những uất ức cô đã chịu đựng bỗng nhiên muốn trút hết ra.

"Nguyễn Băng, cô đứng lên trước đã, bà nội bị bệnh tim." Một người vốn dĩ không thể xuất hiện ở nơi này, giờ phút này lại đứng ngay trước cửa, là Thẩm Mặc, sắc mặt anh u ám, tháo kính xuống, vội bước tới bên bà nội, ngón tay ấn lên nhân trung của bà.

Nguyễn Băng tức giận đẩy anh ra: "Không cần anh già mù sa mưa, đều là do các người làm hại, anh đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tôi nay ở đâu?

Dịch: ngongngonghinh

Thẩm Mặc bắt lấy tay cô: "Còn không mau lấy thuốc?"

Nguyễn Băng nghe vậy, cô không còn muốn cùng anh so đo nữa, mà vội vàng chạy vào trong nhà lấy thuốc.

Thẩm Mặc ném áo khoác sang một bên, búi bàn giúp bà nội thuận khí, Nguyễn Băng cũng tìm được thuốc cấp cứu bệnh tim cho bà, vội cho bà uống.

Bà nội dần dần khá hơn, nhưng cô vẫn nắm chặt tay Thẩm Mặc không chịu buông, đôi mắt mờ hồ nhìn Thẩm Mặc, uồn uồn nước.

Đôi môi khô nê của bà nội nhẹ run lên, lâu sau mới khó nhọc nói ra mấy câu: "Đối xử tốt với Nguyễn Băng một chút, nó là một đứa trẻ ngoan."

Nước mắt Nguyễn Băng rơi xuống, cô vội vàng quay đi, len lén lau nước mắt.

Thẩm Mặc nhìn Nguyễn Băng, ánh mắt phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn hứa: "Nguyễn Băng là vợ cháu, chăm sóc và bảo vệ cô ấy là trách nhiệm của cháu."

Bà nội nghe anh nói vậy mới buông lỏng tay, Nguyễn Băng lập tức nghiêng đầu đi.

Thẩm Mặc đưa bà nội vào phòng, đích thân ôm bà nằm xuống dưới, anh khá khỏe, nên ôm bà không có khó khăn gì, trong phòng có một người đàn ông để dựa vào, cảm giác thật kỳ lạ.

Nguyễn Băng trầm mặc một lúc lâu mới xoay người đi đun nước nóng.

Thẩm Mặc trong cho bà nội ngủ mới đi ra ngoài, Nguyễn Băng đã đun xong nước, bảo anh: "Anh Thẩm, anh rửa tay đi."

Thẩm Mặc nhìn sâu vào mắt cô, môi cong lên: "Gọi một tiếng ông xã xem nào?"

Nguyễn Băng lạnh lùng nói: "Tôi gọi một tiếng ông xã, anh có dám đáp lại không?"

Thẩm Mặc im lặng một lúc, không nói gì thêm, rửa tay, mặc áo xong rồi chỉ thị: "Nấu cho bà nội nồi cháo thịt nạc."

Nguyễn Băng ngăn ra: "Cháo? Để tôi đi mua."

Thẩm Mặc bất mãn nói: "Đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, cô nấu đi."

Dừng lại một chút, anh bổ sung: "Nấu nhiều chút, tôi cũng đói."

Nguyễn Băng giật mình nói: "Anh còn không biết xấu hổ mà ăn ở nhà tôi sao!"

Thẩm Mặc từ trên cao nhìn xuống cô giống như nhìn quái vật: "Tại sao không thể, tôi làm sao?"

Nguyễn Băng hít sâu một hơi: "À, Thẩm gia các anh mới được người y tá thật tốt, vừa mới chính mắt tôi thấy cô ta đánh bà nội tôi một bạt tai, cô ta lại dám đánh một người già tàn tật, đây chính là cô y tá mà mẹ anh trăm người mới chọn được một đó sao?"

Chuyện gì Nguyễn Băng cũng nhận nhìn được, nhưng không thể chịu đựng được việc bà nội bị người khác ngược đãi, baai giờ nhớ lại, cô cảm thấy người nhói lên từng trận.

"Chuyện này, cứ giao cho tôi, nếu không lọt xuống của Lý gia một lớp gia thì còn chưa xong." Thẩm Mặc lạnh mặt nói.

Trong lòng Nguyễn Băng tức giận, cho dù Thẩm Mặc nói sẽ xử lý, nhưng cô không thấy thoải mái khi nhìn thấy anh.

Cô nhin xuống nói: "Khi nào anh đi?"

"Com nước xong." Anh ném điện thoại di động cho Nguyễn Băng: "Không phải cô không biết nấu cơm chứ? Ồi, cô đúng là để cho tôi nhìn cô với cặp mắt khác xưa. Gọi điện cho trợ lý Lâm, nói với cậu ấy, hội nghị tối nay hủy, ngày mai tôi sẽ trở về công ty."

Nguyễn Băng mặt trắng bệch: "Thẩm tiên sinh, hình như tôi không phải cấp dưới của anh."

"Bà nội vừa mới ngủ, là bà bảo tôi ở lại." Thẩm Mặc cười nhạt với cô rồi quay người đi về phía nhà bếp, vừa đi anh vừa xắn tay áo sơ mi lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, mặc cho Nguyễn Băng ở đằng sau nói cái gì cũng không để ý tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Đối chọi gay gắt

Tác giả: La Khả Khả

Chuyển ngữ: Ngongngonghinh

Triệu Cẩm Niên, anh phiền não lật mấy trang, đều là về Nguyễn Băng, cả quyển này đều là về Nguyễn Băng, các thời điểm, các tư thế, trong mỗi bức vẽ, Nguyễn băng đều đang cười, nhìn vô cùng trẻ trung, không hề mặt mày ủ ê như hôm nay.

"À, gả cho tôi là cô đang uất ức sao?" Thẩm Mặc cười lạnh một tiếng, vốn chuẩn bị đem những bức vẽ này ném vào lò lửa.

Nhưng anh lại dừng tay, tính toán, Triệu Cẩm Niên cùng với anh thì có quan hệ gì đâu.

Anh chuẩn bị tùy tiện ném những bức vẽ trên bàn, nhưng ngẩn đầu lại thấy Nguyễn Băng không biết đã vào từ lúc nào, đang tức tức giận nên tròn mắt nhìn cô.

"Có..." Thẩm Mặc còn chưa kịp nói dóc, Nguyễn Băng đã hét lên một tiếng, bỗng nhiên đập đầu vào ngực anh.

Thẩm Mặc không kịp đề phòng, bị đập thì lùi lại mấy bước, tựa vào vách tường, rồi lại cảm thấy đau đau trên mặt.

Anh ôm mặt, một dòng máu chảy ra từ kẽ tay: "người phụ nữ đáng chết."

Nguyễn Băng ngã ra, cô không nghĩ Thẩm Mặc sẽ bị cái đỉnh trên vách tường làm bị thương, nhưng cô cũng không quên đến những bức vẽ đoạt lại, trân trọng ôm vào ngực.

Thẩm Mặc tối mắt lại nhìn Nguyễn Băng: "Làm sao? Trước mặt tôi diễn kịch ư? Cho là cô biểu hiện yêu bạn trai cũ sâu đậm, tôi sẽ vì thấy không có được mới là thứ tốt nhất, cho nên bắt đầu thích cô?"

Nguyễn Băng chăm chọn nhìn anh một cái: "Thẩm tổng, bình thường anh tiếp xúc với đàn bà thế nào vậy?"

Vốn là áy náy đều bị anh làm cho tiêu tan hết, người này sao lại có thể nghĩ như thế.

"Nguyễn Băng, Nguyễn Băng, cháu làm cái gì thế?" Bà nội trong phòng gọi cô, hiển nhiên là động tĩnh lớn như vậy, bà nội đã nghe được, Nguyễn Băng hoảng hốt thình Thẩm Mặc một cái, rồi xoay người vào phòng ngủ của bà nội.

Bên trong tuyền tới tiếng bà nội trách mắng Nguyễn Băng, cùng với tiếng xin lỗi của cô.

Nói xin lỗi? Cho là nói xin lỗi là được? Thật nực cười.

Thẩm Mặc cau mày, cầm chìa khóa mà Nguyễn Băng để trên bàn, tức giận tràn ra, mình nhất định là khủng mới có thể muốn chiếu cố người phụ nữ này.

Anh đi ra sân, chui vào xe, đập một cái vào cửa chiếc BMW. Thuận tay cầm chai oxy già, khử trùng vết thương cho mình, kéo dương xuống, nhìn qua vết thương kia, Thẩm Mặc lại thực sự muốn lột sống Nguyễn Băng kia.

Anh giãn dừ khởi động xe, ánh mắt lạnh như băng, đạp chân ga, chiếc xe lao đi, nhưng đúng lúc này, có một bóng trắng bỗng nhiên từ vọt ra, Thẩm Mặc sợ hết hồn đạp thắng xe, nóng nảy đi ra ngoài, anh thật muốn xem kẻ nào liều mạng như vậy!

Nguyễn Băng thân thể suy nhược, liên mạng chặn đường của Thẩm Mặc: "Bà nội bảo tôi xin lỗi anh, nếu không bà sẽ không tha thứ cho tôi."

Thẩm Mặc cười lạnh nói: "Thì ra cô chỉ vì bà nội mới xin lỗi tôi! Cô xem tôi là cái gì?"

Nguyễn Băng cắn môi: "Nếu như anh không xem trộm đồ của tôi, còn có ý đốt nó! Sao tôi lại làm vậy với anh!"

Thẩm Mặc càng không chịu được: "mất cô không tốt à? Tôi chỉ thuận tay để xuống bên cạnh..."

Sau đó anh thấy, Nguyễn Băng dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn anh, Thẩm mặc lần đầu tiên cảm thấy bị người ta nghi oan.

Anh trầm giọng nói: "Tôi thề."

Nguyễn Băng nghe vậy cười châm chọc: "Tôi cùng từng thề với anh, anh tin tôi sao?"

Thẩm Mặc nghe vậy thì trầm trầm, nhìn chằm chằm Nguyễn Băng, chẳng lẽ đó thực sự là hiểu lầm?

"A, cô ngược lại lại chất vấn tôi." Thẩm Mặc lạnh lùng nói, nói xong thì mặc Nguyễn Băng đứng ngay ở đó, anh xoay người đi vào tiểu viện.

Nguyễn Băng sững sốt một lúc, lẩm bẩm nói: "Sao anh còn không đi, hẳn là đi mới đúng chứ!"

Cô không phải cố ý tìm Thẩm Mặc về, chỉ muốn cho bà nội một câu trả lời thỏa đáng thôi, Thẩm Mặc nhất định là đã nhìn ra, cho nên cô ý lưu lại để chọc tức cô, Nguyễn Băng khổ não.

Thẩm Mặc trở về, cho nguyên liệu nấu cháo thịt nạc, sau đó mặt mày xám xịt, mức một tô lớn.

Nguyễn Băng múc cho bà nội một bát trước: "Bà nội, bà ăn trước đi."

Bà nội cười nói: "Ngoan, bà nội tự mình ăn, on cũng múc cho Thẩm Mặc đi."

Nguyễn Băng ngăn lần không muốn, nhưng sợ bà nội tức giận, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nhẫn nhịn.

Đem bát cháo đặt trước mặt Thẩm Mặc: "Anh cũng đói bụng phải không, hôm nay cực khổ cho anh, mời anh."

Thẩm Mặc lạnh lùng nhìn cô một cái, quay mặt nhìn sang chỗ khác, anh quay mặt một cái, miệng vết thương lại càng rõ ràng, hồng hồng, cũng không biết có phải mặt mày hốc hác hay không, bà nội nói: "Nguyễn Băng, con cho Thẩm Mặc ăn cơm đi."

"Anh, anh ăn đi, sao lại không ăn?" Nguyễn Băng cứng ngắt nhắc nhở.

"Thẩm Mặc không ăn thì con dứt cho nó, người đang yên lành, lại bị con làm bị thương, là chồng con, con như vậy là không biết quan tâm chăm sóc đấy." Bà nội đối với Nguyễn Băng rất nghiêm khắc. Bà chịu đựng ý tá kia, chỉ biết là Nguyễn Băng cũng không được tốt, không muốn chuyện của mình làm cô phiền lòng. Một khi chuyện kia bộc phát, cũng là Thẩm gia đuối lý, sẽ càng đối xử tử tế với Nguyễn Băng, bà nội nghĩ vậy, trong lòng lại âm thầm.

Thẩm Mặc chăm chọc nhìn Nguyễn Băng, ánh mắt lạnh như băng, một lúc sau thì bị một cái muỗng cháo chặn trước miệng, anh dờ khóc dờ cười.

"Tôi dứt cho anh, anh ăn đi," Nguyễn Băng cảm thấy mặt mình cũng nóng lên.

Thẩm Mặc nhìn thẳng vào Nguyễn Băng, cho đến khi cô cảm thấy mình như hóa đá, anh mới nuốt miếng cháo.

Sau đó dùng ánh mắt nhắc nhở, anh muốn ăn cháo với dưa muối và đậu hũ.

Nguyễn Băng hết ý kiến, cái này còn phải dứt?!

Đang muốn nói gì đó thì bà nội ho khan một tiếng, Nguyễn Băng tay run lên, ngoan ngoãn dứt cơm cho Thẩm Mặc, dứt cũng được nhưng anh còn thỉnh thoảng dùng ánh mắt nhắc nhở cô, anh muốn ăn chút thức ăn khác.

Dứt cho Thẩm Mặc một chén cháo, Nguyễn Băng mệt mỏi, cả người đầy mồ hôi.

Rốt cuộc thì ánh mắt lạnh như băng của Thẩm Mặc dường như cũng tan đi một ít, Nguyễn Băng thở phào nhẹ nhõm, lại nghe bà nội nói: "Trời không còn sớm, lại ở ngoại ô, buổi tối không an toàn, Thẩm Mặc, cháu với Nguyễn Băng ở lại đây một đêm, phòng Nguyễn Băng mỗi ngày đều quét dọn, rất sạch sẽ."

Thẩm Mặc cau mày lại, muốn cự tuyệt, Nguyễn Băng thấy ánh mắt mong đợi của bà nội, quý thần xui khiến thế nào lại kéo tay áo Thẩm Mặc: "Cho anh nắm chục ngàn, ở lại một đêm."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sao lại xấu xa như vậy

Chuyển ngữ: Ngongngonghinh

Thẩm Mặc nhìn liếc qua cô, suy nghĩ một chút nói: "Được, bà nội, con quấy rầy bà rồi."

Vì vậy, anh liền ở lại, bà nội còn thúc giục Nguyễn Băng tìm quần áo ngủ cho Thẩm Mặc thay.

Thẩm Mặc dùng ánh mắt sắc bén quét qua phòng của Nguyễn Băng, sạch sẽ, ngăn nắp, lão nhân gia mặc dù không thể động chân, vẫn còn kiên trì thui dọn phòng cho Nguyễn Băng, chẳng qua mấy ngày nay thân thể không thoải mái, mới không làm, bắt đầu đi nhờ cô ý tá hỗ trợ đổ bỏ nước tiểu, nhưng lại gây ra tai vạ bất ngờ.

Thẩm Mặc nghe thấy Nguyễn Băng đỏ mặt nói xong, mặt mũi anh cũng trầm xuống, trông mắt nguy hiểm híp lại: "Chuyện này cứ giao cho tôi, cô không cần suy nghĩ, tôi sẽ làm cho họ phải tin xìn lỗi bà nội, bởi thường cũng không thể thiếu một phần. Trước tiên cô cứ gửi video cho tôi."

Thẩm Mặc gửi video cho trợ lý Lâm, lại dặn dò mấy câu.

Nguyễn Băng thấy anh như đã làm xong mọi việc rồi, đang muốn hỏi chút xem hôm nay ngủ thế nào, thì phát hiện điện thoại của mình vang lên, thấy bên trên là hai chữ mẹ chồng, Nguyễn Băng cảm thấy mặt mình nóng lên.

Thẩm Mặc nghiêng đầu nhìn thấy Nguyễn Băng mặt ủ mày chau, có chút buồn cười, làm bộ như không thấy vẻ mặt khổ não của cô, anh lại có ý làm cho bận bịu, đám cản anh, còn làm anh bị thương trên mặt, anh đối với cô coi như đã khách khí rồi.

Nguyễn Băng tràn đầy hy vọng nhìn Thẩm Mặc một lúc, thấy anh không để ý, còn cầm quần áo ngủ lên đi tắm, chỉ có thể tức giận nhìn lờm bóng lưng anh.

"Mẹ, con đây." Nguyễn Băng không thể làm khác hơn là nghe điện thoại

"Nguyễn Băng, xảy ra chuyện gì? Di Lý mang con đến bệnh viện, nói là cô đánh, còn đuổi nó đi, cô lại làm chuyện gì, cô điên rồi phải không? Người ta là một cô gái tốt, bị cô đánh đến nửa mặt sưng vù, tay cô sao lại ác độc như vậy? Cô muốn làm tôi tức giận phải không, nếu cô muốn phát giận thì phát lên tôi đây này, tôi thấy người đàn bà như cô thật đúng là không đơn giản." Tô Cẩm chửi mắng một loạt trên điện thoại.

Đối với mẹ chồng cuồng cuồng này, Nguyễn Băng thực sự hết muốn nói, cô cảm thấy kỳ quái, hiện cô rất bình tĩnh, đại khái là bị chuyện của bà nội kích thích, hay do Thẩm Mặc hứa sẽ giúp cô.

Dù sao Nguyễn Băng cũng cảm thấy, giờ phút này, đầu óc của cô rõ ràng ngoài dự đoán của mọi người, thật ra rất nhiều chuyện là cô bị bức, thò bị ép quá cũng sẽ cần người.

Cô nhàn nhạt trả lời lại Tô Cẩm: "Con gái của di Lý cũng ở đó? Vậy mẹ nhấn giúp cho bọn họ, ngày mai con sẽ báo cảnh sát, Một ý tá như cô ta không có chút gì là làm việc của y tá ngày thường, đối với một bà lão ngồi xe lăn mà còn vung tay, hơn nữa còn là bạt tai, làm nhục người ta như vậy, bà con sống cả đời không dễ dàng, loại cô gái bất hiếu với ông bà già này, còn là một y tá, sau này còn nhà ai dám thuê, mẹ, mẹ nói có đúng không?"

Thẩm Mặc vẫn luôn tựa vào cửa phòng tắm, nghịch điện thoại đi động trong tay, vốn anh định chờ Nguyễn Băng đến cầu anh, anh sẽ gọi điện thoại giải quyết, không ngờ con thỏ nhỏ này, hôm nay không chỉ không phát run, còn nói năng lưu loát, rõ ràng, lại còn biết kéo mẹ vào, mẹ luôn một mực đem việc hiếu thuận với người già đặt bên miệng? Nhìn xem lần này là

bà ấy tự bê đá đập chân mình rồi.

Khuôn mặt anh tuần của Thẩm Mặc lộ vẻ lạnh nhạt, ném điện thoại đi động đậy, am tâm đi tắm.

Bên ngoài, Tô Cẩm trong điện thoại dừng lại một chút nói: "Cô nói gì?"

Bà ta hình như mất hứng hỏi bên cạnh một câu: "Viện Viện, con cháu tôi nói cô đánh bà nội nó, đây là chuyện gì?"

Nguyễn Băng nghe được di Lý bên kia mất hứng nói: "Làm sao có thể, ai nha, Tô học tỷ, con cháu chị sao lại ngậm máu phun người, con gái Viện Viện của tôi ngoan như vậy, từ nhỏ đã có thành tích tốt, ai không khen nó hằng năm đều nằm trong top 3 học sinh giỏi, nó tốt nghiệp trường nổi tiếng, làm sao lại làm chuyện như vậy, aa, không ngờ con cháu chị lại ngậm máu phun người, tôi vốn nể mặt chị là học tỷ, định để cô ta xin lỗi thôi cũng được, bây giờ, cô ta không báo cảnh sát, tôi cũng phải báo cảnh sát."

Tô Cẩm thấp giọng nói: "Nguyễn Băng, cô có chứng cứ không, sao lại ngậm máu phun người như vậy, cũng không phải Thẩm gia chúng tôi dạy cô như vậy, Thẩm gia tuyệt đối không bảo vệ tội phạm."

Nguyễn Băng sớm đã không có bất kỳ mong đợi gì với Tô Cẩm, cho bà mất mũi cùng chỉ vì bà ta là mẹ chồng trên danh nghĩa, cộng thêm việc ba chồng đối với cô cũng không nói gì, lúc này cô không cảm thấy gì hết, chẳng qua là lạnh lùng nói: "Con đã nghỉ lại quá trình vị y tá Lý có tri thức, hiểu lễ nghĩa kia đánh bà nội con, bao gồm cả lúc cô ta làm nhục bà nội con cũng đều ghi lại, nếu họ muốn, con lúc nào cũng có thể cho họ xem."

Tô Cẩm nhấn loa, để cho Nguyễn Băng nói lại một lần những lời vừa rồi, di Lý bên kia còn chưa lên tiếng, cô đã nghe được tiếng kêu của Lý Viện Viện: "Cái gì, cô thực sự ghi lại?"

Di Lý dừng lại một chút, cho con gái mình một cái tát: "Mày dám gạt người, mày sao có thể đánh bà nội của Nguyễn Băng chứ? Cho dù bị tức, có nhìn không được thì cũng không thể chủ động đánh người, mày không biết là không thể đánh người già sao?"

Nguyễn Băng tức giận đến ong cả đầu, cô cố gắng đè nén tức giận, lạnh nhạt nhấn mạnh một câu: "Tôi đã ghi lại toàn bộ quá trình, bao gồm cả những lời lẽ cô ta sỉ nhục bà nội tôi, cô ta có bị chọc tức hay không, hẳn thấy được rõ ràng."

Di Lý kêu lên: "Tô học tỷ, sao con cháu chị lại xấu xa như vậy, hai nhà chúng ta quan hệ thế này, làm sao động một chút là báo cảnh sát, tổn hại tình cảm như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Mỹ nam tắm

Giọng Nguyễn Băng lạnh như băng: "Không muốn làm có thể nói để chúng tôi mời người khác, hai nhà quan hệ tốt như vậy, lại đánh người lớn tuổi bên nhà tôi, cái này mà gọi là không làm tổn thương đến tình cảm? Đã đánh người còn đi cáo trạng trước, cái này là không tôn trọng đến tình cảm, di Lý à, bà thật sự là bạn tốt của mẹ tôi? Làm bạn, thật sự có người như bà vậy sao?"

Nguyễn Băng cảm thấy cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng Tô Cẩm bịt loa lại, bên kia hìngf như đang nói gì.

Tô Cẩm bỗng nhiên cười lạnh, sau đó nói: "Gửi video tới đây."

Nguyễn Băng bỗng thở phào nhẹ nhõm, xem ra lần này bà ấy đứng về phía cô.

Lúc cô gửi video, vẫn không khồng chế được mà ưu phiền, tay run dữ dội, chắc ta cô y tá quen kia không xác định được Nguyễn Băng có quay được hay không, nên nhà cô ta mới có thể phô trương thanh thế, đến Thẩm gia hỏi tội, nếu quả thực có ghi lại, khẳng định sẽ có thủ đoạn khác để đối phó, thật sự không biết sau khi họ thấy đoạn video, có xấu hổ đến không có đất mà chui xuống không, chắc không thể nào! Có lúc lòng người thật đáng sợ.

Sau khi gửi đi xong, Nguyễn Băng tắt điện thoại, cảm thấy người trên thế giới này sao lại như thế, cô cảm thấy mình như ếch ngồi đáy giếng, từ đó cũng quyết tâm phải ra ngoài làm việc.

Cô phải bảo vệ bà nội, bảo vệ chính mình.

Lúc này, cửa kêu két một tiếng, cả người Thẩm Mặc vẫn còn ướt nước, đi ra từ phòng tắm, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm lộ ra cơ thể với những bắp thịt rắn chắc, hai chân thon dài, đường nhân ngư gợi cảm chạy xuống dưới khăn tắm như ẩn như hiện, Nguyễn Băng theo bản năng nuốt nước miếng một cái, cảm giác không khí trong phòng có chút oi bức. Cô đứng lên, xoay người đi ra ngoài: "Tôi nhớ mình còn chưa rửa bát."

Thẩm Mặc ngồi xuống lau tóc, giọt nước rơi từ mái tóc đen ngắn xuống da thịt trơn bóng của anh, dọc theo cơ thể hấp dẫn, chảy xuống dưới khăn tắm thần bí.

Tròng mắt đen của anh quét qua bóng lưng hoảng hốt chạy trốn của Nguyễn Băng, khóe miệng lạnh lùng hơi nhếch lên một chút.

Sau khi rửa bát xong trở về, Nguyễn Băng thấy Thẩm Mặc đã ngủ rồi, thân hình cao 1m85, tay dài, chân dài, chiếm lấy cái giường đáng thương của cô, đáng chết nhất là anh quẳng đi cái ga giường đơn giản và một cái gối ở mép giường và trên đất, ý kia đã quá rõ ràng, là để cô ngủ trên đất. Trong nhất thời, Nguyễn Băng cảm thấy ngay cả con chó mà Thẩm Dịch nuôi cũng được đối xử tốt hơn cả cô.

Mặc dù là đầu hè, nhưng nhà bà nội gần núi, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, không có chăn nhất định sẽ rất lạnh.

Nguyễn Băng cắn môi, bất mãn tròn mắt nhìn Thẩm Mặc, nhưng Thẩm Mặc nằm không nhúc nhích, giống như thực sự đã ngủ, Nguyễn Băng thấy lông mi của anh thật dài, rất đen.

Lúc anh không mở mắt trông người khác, thật sự rất đẹp.

Nhưng đây không phải là điểm chính, ánh mắt run lẩy bẩy của cô lướt qua thân thể hấp dẫn của Thẩm Mặc, người này sao lại như vậy? Anh đắp một cái chăn, còn một cái bị anh nằm đè lên, rõ ràng có thể để một cái chăn cho cô đắp.

Cô đưa tay muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại không mặc đồ, cô làm sao có thể hạ thủ được?

Quần áo ngủ bị ném qua loa ở chân giường, đại khái Thẩm Mặc chê quần áo để lâu, có mùi bằng phẳng.

Nguyễn Băng đứng ở trước giường một lúc lâu, sau đó thờ dài, cam chịu số phận, lấy từ ghế salon hai cái đệm lưng, cô nằm trên đất, trải đệm lưng xuống dưới. Rồi đem quần áo ngủ khoác bên ngoài.

Đầu giường bật đèn ngủ, ánh đèn nhu hòa chiếu lên cảnh vật chung quanh, vừa thân thuộc, vừa xa lạ.

Nguyễn Băng nằm suy nghĩ bầy bà, không ngờ mình lần thứ hai cùng người đàn ông này ngủ trong cùng một căn phòng, cùng tình cảnh như vậy, anh từng xấu xa với cô, nhưng cũng đã từng cứu mạng bà nội, còn giúp cô nhiều lần bề bộn công việc, giờ phút này, tâm tình cô rất phức tạp.

Vừa có chút buồn ngủ, chân dài của thẩm mặc từ trên giường trượt xuống, rơi xuống bụng Nguyễn Băng.

Nguyễn Băng bị sợ đến cả người đầy mồ hôi lạnh, bụng là nơi mềm yếu nhất, bỗng nhiên bị một vật chọc trúng, cô nhanh chóng đẩy chân anh ra, ngồi dậy.

Ngược lại, Thẩm Mặc không có cử động gì thêm, nhưng con buồn ngủ của cô cũng bị dọa bay biến.

Vốn muốn ngủ để quên đi cái lạnh, bây giờ cô càng tỉnh táo, từ từ cảm thấy cả người ngày càng lạnh, cô thờ dài, lật qua lật lại.

Cô giận dữ, bất bình, mình không làm sai chuyện gì, hơn nữa, cô cũng là người bị hại, dựa vào cái gì mà phải nhún nhường Thẩm Mặc, im hơi lặng tiếng.

Lật qua lật lại mấy lần, cô không nhện được nữa, đứng lên, bước đến bên giường, liều mạng đẩy anh vào bên trong: "Lúc ngủ, tôi muốn đắp chăn."

Thẩm Mặc lật người qua, nằm vào phía bên trong, Nguyễn Băng mắt sáng lên, cái chân phía dưới giờ chỉ còn bị đè dưới móng anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giả vờ không thấy

Edit: Ngongngonghinh

Cô dùng sức kéo một cái, không chút xê dịch, chẳng những không xê dịch chút nào, Thẩm Mặc còn hừ một tiếng, giọng trầm thấp rất hấp dẫn.

Nguyễn Băng bị dọa sợ, nhìn về phía anh một cái, may quá, không tỉnh dậy. Nhưng...

Chấn anh đắp đã rơi ra từ lúc nào? Có thể nam tính mẽ người đang lộ hết ra trước mặt cô.

Nhất là cái nơi không thể nói ra kia làm người ta phải đỏ mặt.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng để xuống xúc động muốn xoay người chạy trốn, cố gắng để mình tỉnh táo lại một chút.

Cô còn chưa kịp bình tĩnh lại.

"Này, cô nhìn cái gì?" Thẩm Mặc không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, híp con ngươi đen, nhìn xuyên qua ánh đèn ngủ mỏng lung mà nhìn cô chằm chằm.

Oanh một tiếng, trong đầu Nguyễn Băng cảm thấy như có đám mây hình nấm xinh đẹp đang tràn ngập, cô vừa mới nhìn vào cơ thể của Thẩm mặc, đã bị anh bắt quả tang, đây không phải ý anh muốn nói cô có ý đồ xấu với anh sao? Cho nên, cô nhất định không để cho anh biết cô nhìn cái gì.

Trong lòng Nguyễn Băng hoảng loạn như một nồi cháo, nhưng vẫn cố gắng để nét mặt có vẻ dờ dẩn, sau đó cô nhanh nhẹn, lặng lẽ kéo chăn của Thẩm Mặc một lần nữa, đáng tiếc vẫn không nhúc nhích chút nào, không có cách nào.

Cô híp mắt lại, về mặt ngây ngô, sau đó lập tức quay lưng lại phía Thẩm Mặc rồi ngồi xuống **, từ từ nằm xuống, còn không quên đắp chăn cho mình, mặc dù một góc chăn đang bị tên khốn kia đè dưới người.

Lúc đã rúc vào trong chăn, cô mới dùng sức cắn chặt môi dưới, thượng đế phù hộ, anh ta sẽ không đuổi đến tận cùng không chịu buông chứ?

Nhưng cô đã nghĩ về Thẩm Mặc quá lương thiện.

"Này, Nguyễn Băng?"

Nguyễn Băng nhắm mắt lại, làm bộ mình đã ngủ.

"Bà Thẩm?"

Nguyễn Băng cắn răng, cầu xin anh, anh ngủ đi.

"Sắc nữ, cô vừa nhìn trộm tôi?" con người đen của Thẩm Mặc thoáng qua một nụ cười thích thú.

Đáng ghét, Nguyễn Băng cố gắng nhắm chặt mắt, rồi rút mình vào trong chăn.

Thẩm Mặc cười lạnh, hôm nay anh muốn chinh cô, đâu dễ dàng bỏ qua cho cô.

Thẩm Mặc kéo cái chăn dưới người ra, sau đó vén lên, đưa đôi chân dài của mình qua, đạp vào chân Nguyễn Băng.

Nguyễn Băng cắn chặt răng, cảm giác mình điên rồi, điên rồi mới tìm anh ta đoạt chăn.

Không đúng, đoạt chân thì được, nhưng sao lại không trực tiếp đánh thức anh ta dậy rồi quang minh chính đại lấy đi?

"Muốn làm ấm giường nên chủ động như vậy." Thẩm Mặc cười lạnh, chân dõn đến mông cô đạp hai cái.

Nguyễn Băng hận không thể chồm dậy mà cắn chết anh, nhưng thực tế, cô chỉ có thể nằm đó không nhúc nhích, tưởng tượng là mình đang được mát xa, kẻ xấu bỏ đá xuống giếng kia, mau bỏ chân ra!

"Cô không phải không biết chứ, không biết tôi dạy cô." Thẩm Mặc càng ngày càng quá đáng, chân đã đặt ngang hông Nguyễn Băng: "Còn già bộ, già bộ nữa tôi sẽ làm thật."

Anh mới là tên háo sắc, anh cố ý đùa bỡn tôi, Nguyễn Băng cảm thấy mình nhẫn rất khổ cực.

Thật không biết, nếu không phải cô cố ý phòng bị, Thẩm Mặc sẽ làm ra chuyện tốt gì.

Đang suy nghĩ, Nguyễn Băng bỗng nhiên cảm giác chân bị kéo mạnh một cái, theo bản năng, cô bị chân cuốn theo, lật người, cách một lớp chăn, nằm ngang ở ** trên cơ thể nóng bỏng, khỏe mạnh của Thẩm Mặc.

Hơi thở nóng nóng, mông manh dán vào rái tai của cô: "Thì ra cô thích chơi loại này?"

Vừa nói, bàn tay anh vừa mò dọc theo eo cô, từ từ đi xuống.

"Không!" Nguyễn Băng bắt lại bàn tay anh, mở mắt ra.

Thẩm Mặc ung dung thong thả ngồi dậy, đầy mắt tràn đầy hứng thú nhìn cô, ánh mắt khó hiểu mang đầy dấu chấm hỏi, ở trong căn phòng yên tĩnh ở tối, tỏ ra đặc biệt **

Nguyễn Băng tất nhiên đã gặp một số người đàn ông xuất sắc, nhưng không một ai có thể làm lòng cô nháy mắt loạn nhịp như có con nai con đang nhảy loạn trong đó,

Nguyễn Băng dùng sức véo mình một cái, lúc này mới định thần lại, cô quét mắt nhìn anh một cái, buồn bực nói: "Tôi thừa nhận, vừa nãy thấy được một chút của anh, nhưng, cái này không thể trách tôi, anh sao có thể một mình độc chiếm giường và hai cái chân, còn nữa, anh sao có thể ở trong nhà người khác *, anh Thẩm, người bên ngoài sùng bái anh không biết anh có lúc rất tệ hại sao?

"Thứ nhất, đây không phải là nhà người khác, đây là nhà mẹ đẻ cô, tôi là chồng cô, thứ hai, tôi đúng là *, cô xin tôi ở lại, cho nên cô chỉ có thể chịu đựng, tiểu sắc Băng, cô nói xem, tôi nói đúng không? Thứ ba, cô nhìn lên tôi mà còn có lý ư?" Thẩm Mặc một bên cười thâm, một bên dùng ngón tay di lên gò má có chút ửng hồng của cô, hơi kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Làn Này Là Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Anh trở lại?

"Tôi không phải tiểu sắc Băng, không cho phép anh gọi tôi như thế." Nguyễn Băng đẩy tay Thẩm Mặc ra, tức giận nói.

"Vậy là tiểu sắc nữ ư?"

"Mặc ngựa giống!" Nguyễn Băng nói lại.

"Cái gì?" trong nháy mắt, mặt Thẩm Mặc đen lại.

"Sắc lang một đêm 3 lần?" Nguyễn Băng tiếp tục nói, "Anh thích chọn cái nào cũng được."

Thẩm Mặc tức giận nói: "Dám đặt biệt hiệu cho chồng cô, cô qua đây cho tôi." Nguyễn Băng ôm chân chạy nhanh ra ngoài, nhỏ giọng nói,m "Tại sao không dám? Cường thể hiện."

Thẩm Mặc ném gối tới, Nguyễn Băng đã nhanh chóng đóng cửa lại, chiếc gối đập vào cửa.

Nguyễn Băng ôm chân chạy ra ngoài trên salon ở phòng khách, chân dày ảm áp, còn có một mùi hương nhẹ, không biết là mùi gì, nhưng rất dễ ngủ, Nguyễn Băng vui vẻ ngủ thêm mấy lần, hình như là mùi cỏ xanh nhẹ nhẹ, dễ ngủ quá, cô để mặt ở chỗ có mùi hương nhiều nhất cọ cọ, không đúng, cô dần dần nhớ lại hình như đã từng ngủ thấy mùi này, là mùi sữa tắm lúc Thẩm Mặc vừa đi ra khỏi phòng tắm, chỗ này hình như là nơi bộ phận kia của Thẩm Mặc để lên.

"Phil!" Nguyễn Băng buồn bực chu miệng phì một cái.

Đổi lại đầu chân không có mùi đó, lúc này cô mới đi ngủ.

Ngày hôm sau Thẩm Mặc bị cảm rất nghiêm trọng, anh sốt đến 38 độ, không có chút tinh thần nào nằm ở **, Nguyễn Băng thầm mắng trong lòng, anh phách lối như vậy *, đáng đời!

Thẩm Mặc không chút sức lực giục cô, nhưng chính cô không vội vàng gì, gọi điện thoại cho bác sĩ nhà họ Thẩm, sau đó gọi trợ lý Lâm mang cho Thẩm Mặc ít quần áo tới để thay, sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, Nguyễn Băng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này, Thẩm Mặc luôn uể oải, không vui hỏi cô: "Cô đi đâu thế?"

"Tôi lên núi thăm ba mẹ một chút, anh ngủ thêm chút nữa đi, lúc nữa là bác sĩ và trợ lý Lâm tới thôi." Nguyễn Băng nói.

Thẩm Mặc cố gắng chống nửa người lên, sắc mặt trầm xuống: "Không cho phép cô đi."

Nguyễn Băng lạnh nhạt nói: "Không mượn anh xen vào."

Nói xong, cô ngẩng cao đầu đi ra ngoài, bất kể Thẩm Mặc trong nhà vừa ho khan, vừa gào nhẹ cái gì.

"Bà nội, con đi một chút, bà không sao chứ? Bà đã đi vệ sinh chưa?" Trước khi đi, Nguyễn Băng báo với bà nội một tiếng.

Bà nội phát tay nói: "Đi đi, bà tốt hơn nhiều rồi, đáng tiếc cháu rể lại bị bệnh."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Lần Đây Là Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.